

STUDENTAVISA I TROMSØ

Organ for Tromsø-studentene
7. årgang - Nr. 5
Oktober 1982

KAOTISK VELKOMST FOR NYE REALISTER

Det har hersket full forvirring om ex.phil-opplegget for studentene som samtidig tar MA-100. Undervisningen startet etter et opplegg som det først 3 uker ut i semesteret viste seg at det ikke var bevilget penger til. Styrevedtak om saken viser seg å være fullstendig selvmotsigende. For å løse problemet, driver hjelpelærerne undervisning uten vederlag.

Studentavisa gjør et desperat forsøk på å skaffe oversikt over saken.

● Se side 5.

INFORMASJONEN HAR SVIKTA OVERALT! —

sier Geir B. Severinsen og Rune K. Fredriksen

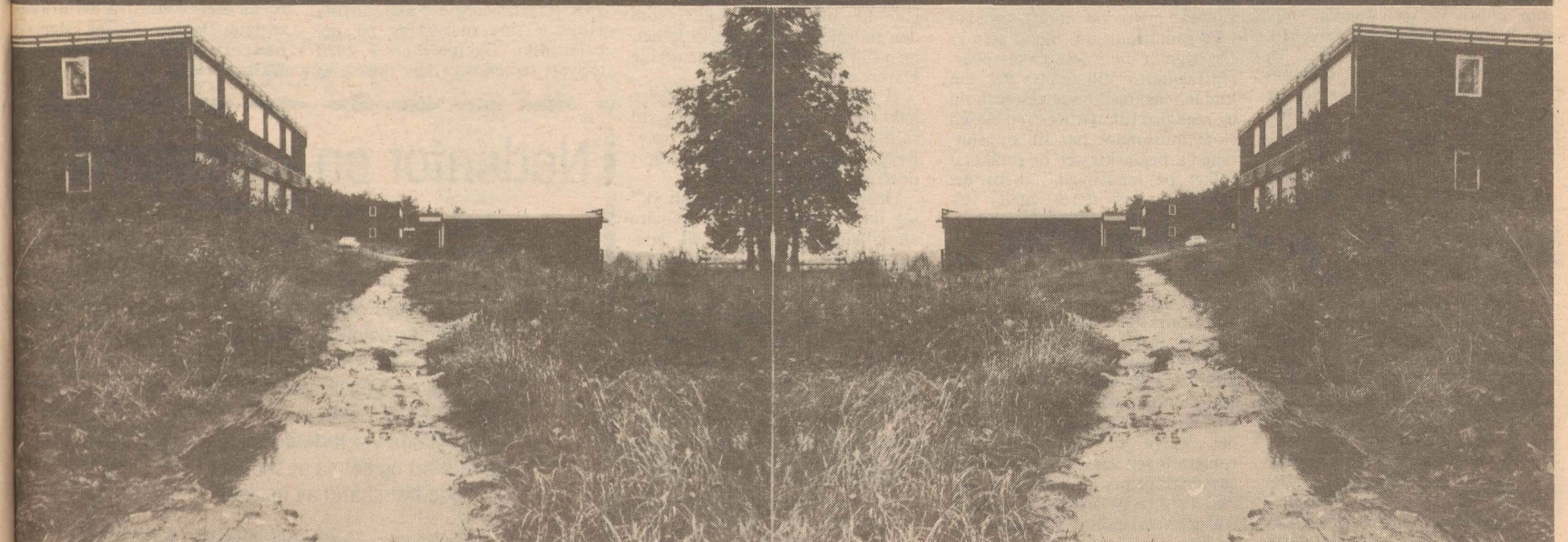
● SE SIDE 5

Universitetet JUBILERER

● Se midtsidene

ET JUBILEUM SOM FORBIGÅS I STILLHET:

BREIVIKA -72

● BREIVIKA -82

HASSAN WAARIE:

PLO representerer det palestinske folks identitet

Intervju av Harald Tjelmeland

Situasjonen i Midt-Austen har vore toppoppslag i massemedia heilt sidan den israelske invasjonen i Libanon først i juni i år.

Hassan Waarie er palestiner og har sidan hausten 1980 vore student i Tromsø, der han, for tida tar engelsk mellomfag.

Både ut frå den bakgrunn og solide kjennskap til forholda i Midt-Austen han har, var det naturleg for Studentavisa å slå av ein prat med han.

«Heile flyktningeleiren var ein teltleir, og eg vart sjølv fødd i eit telt. Styresmaktene aksepterte ikkje permanent etablering, og sjølv om vi ut på 50-talet fekk setja opp murveggar vekk vi stadig ikkje leggia på tak utan av bølgeblikk. Dei sosiale tilhøva var verkeleg miserable, mellom anna var det ikkje lov å byggja permanente anlegg, slik som lukka kloakksystem, fast vegdekke, og det var til og med strenge restriksjonar på bygging av offentlege toalett».

«Du seier at styresmaktene nekta å etablere permanente, skikkelege ordningar i leirane. Kvifor var ikkje palestinarane i stand til å tvinga gjennom rimelege ordningar på denne tida?»

Hassan: «Det var for det første ulovleg med fri politisk verksemd, og nokon form for sjølvstyre i leirane var det ikkje snakk om. For det andre var det eit organisatorisk problem. PLO som offisielt vart danna i 1964 var dei første åra ikkje ein sjølvstendig palestinsk organisasjon. Det var dei arabiske regima som stod bak opprettinga, og det var ikkje meininga at palestinarane sjølv skulle ha noko å seia her. Etter dei arabiske regimas nederlag i 1967 styrka dei kreftene som ønska ei sjølvstendig palestinsk organisering seg, og overtok kontrollen i PLO. Sjølv slutta eg meg til PLO i 1968/69. I Libanon var dei viktigaste krava vi stilte for det første krav om sjølvstyre i leirane og for det andre rett til forsvar av leirane og ei militær organisering. Det siste var det vanskeleg å argumentera mot, då den libanesiske regjeringa ikkje var i stand til å hindra dei israelske angrepa på leirane — som sannleg ikkje er noko nytt fenomen. Etter svære — til dels blodige — massedemonstrasjonar av palestinarar og venstreorienterte libanesarar fekk PLO tvinga gjennom Kairoavtalen som både ga sjølvstyre i leirane og retten til militær organisering. Etter dette skjedde det ei radikal forbetring av tilhøva for dei palestinske flyktningane. Det var gjort grunnleggjande betringar i dei sanitære forholda. PLO bygde opp eit skikkeleg helse- og skulevesen. Og enda viktigare: PLO mobiliserte folk politisk, gjennom politiske organisasjonar og ulike masseorganisasjonar som arbeidarunionen, kvinneunionen og studentunionen. Dette styrka

palestinarane sin identitet som folk og ga dei tru på seg sjølv».

«I 1969 fekk altså PLO ein avtale med den libanesiske regjeringa som sikra PLO ein del rettar, politisk og militært. Dette vart kjempa fram mellom anna i felleskap med venstreorienterte libanesiske grupper. Som massakrane den siste tida har vist, har ikkje PLO like stor sympati i alle grupper. Kan du seia noko om dei interne motsetningane i det libanesiske folket — som vi her i landet identifiserer som motsetninga mellom «kristne» og «muslimar»?

Hassan: «Når vi skal forstå konflikten i Libanon må vi sjå både på dei særegne trekk ved den libanesiske staten og den sosiale strukturen i landet. Libanon var tidlegare ein fransk koloni og vart ein sjølvstendig stat i 1943. Den nye staten vart ikkje danna på demokratisk vis. Det var dei store familiane i landet som etablerte det nye regimet. Konstitusjonen vart bygd opp etter religiøse skiljeliner. Vala foregjekk regionsvis etter kva sekt som dominerte. Dei ulike sektene skulle vera representert på alle nivå i statsapparatet etter kor sterke dei var. Presidenten skal t.d. vera maronitt (kristenkatolsk) mens statsministeren skal vera sunnit-muslim. Slik staten er oppbygd er dei kristne klart overrepresentert. Vidare er det ein samanheng mellom klasseforhold og regligjøs tilknytting. Tendensen er at muslimane har sin oppslutning i arbeidarklassen og småkårsfolket på landsbygda, mens dei kristne representerer meir velhavande grupper. Dette kom til uttrykk m.a. i klassekampen i Libanon i 1975/76: Den utløysande faktor var motstand mot falangist-leiaren Chamoun sin politikk med å la franske fiskeriinteresser vinna innpass på kostnad av fiskarane sine næringsinteresser. Fiskarane gjekk då laus på fiskeverksemdene til Chamoun. Dette utvikla seg til ein landsomfattande borgarkrig, der krava til den libanesiske venstrefløya var demokratiske og sosiale reformer. Falangistane vart aktivt støtta av Israel. Likevel ville truleg venstresida kunne fram, dersom det ikkje var for den Syriske innblandinga. Massakrane som falangistane gjorde mot den palestinske flyktningeleiren Tel Al-Zatar i 1976, der fleire tusen sivile vart slakta ned, er ein av fleire for-

løparar for den siste massakren på nettopp. At skiljelineane ikkje primært går etter religiøse, men etter sosiale skiljeliner, viser seg i at eit av dei sterkaste partia på venstrefløya — Det syrisk nasjonalistiske sosialistpartiet — stort sett består av kristne».

«I lys av det du nå har sagt om palestinarane sin stilling og dei politiske forholda i Libanon — kva inneber evakueringa av PLO for palestinarane i Libanon?»

Hassan: «For det første står jo leirane utan militært vern. Resultatet av det har vi sett i form av massemyrderia i Shatilla og Sabra. Mindre kjend er det at det dessutan dagleg blir drept palestinarar av falangistsoldatane i Beirut. Folket fryktar vidare at vi nå skal kome tilbake til tilstanden før 1969, utan sosiale og politiske rettar».

«Er då situasjonen for PLO heilt håplaus?»

Hassan: «Om ikkje PLO har blitt styrka militært gjennom kampane dei siste månadene, så har organisasjonen blitt styrka politisk. Dette kjem mellom anna til uttrykk gjennom utviklinga i den norske opinionen. Det er ei heilt anna forståing av situasjonen nå enn før. Ikkje slik at opinionen nå gir ei like blind støtte til PLO som den tidlegare hadde gitt til Israel, men slik at ein ser problema mykje klarare enn før».

«I det siste har det frå fleire hald blitt lagt fram forslag til fredslysing i Midt-Austen, m.a. Reaganplanen. Ser du noko håp i desse?»

Hassan: «Reagan sin plan vil seg ikkje avgjerande frå tidlegare amerikanske forslag om eit palestinsk dominert Vestbreidd underlagt Jordan. I likskap med tidlegare stormaktsforslag omgår denne planen spørsmålet om palestinsk suverenitet — noko som er uløysleg knytta til anerkjening av PLO og oppretting av ein palestinsk stat».

«Kva då med det israelske tanken om Jordan som ein palestinsk stat, flyktningane her utgjør jo nå eit fleirtal i Jordan?»

Hassan: «Israel vil bare ha eit nytt påskot til å gå laus på eit naboland — det einaste som gjenstår. Israel er grunnleggjande ekspansjonistisk og i Jordan er det både vatn og andre ressursar Israel har god lyst på. Også okkupasjonen av Libanon har eit grunnleggjande

For mange nordmenn er dei stadnamna som går igjen i massemedia i desse dagar — som Saida (stundom kalla Sidon), Dammour, Tyr — framandarta. Dei er nye på det verdskartet som vi kjenner til. For Hassan er dette stader der han har familie og nære venner. Sjølv har han den næraste familien i flyktningeleiren Burj El Barajneh utanfor Beirut. Her har foreldra budd sidan utdrivinga frå Palestina i 1948 og her vart Hassan fødd i 1953.

økonomisk motiv: «Vatnet frå Litanielva og land til dei kolonisorane som måtte ut av Sinai», seier Hassan som ikkje vil setja sin lit til Kong Hussein av Jordan sin velvilje: Ingen palestiner kan gløyma Hussein sine massakrar på dei palestinske flyktningane i 1970 («Svart september») der titusenvis

av palestinarar vart massakrert. Hassan sjølv har eit personminne frå denne tida, då han fersprengt vekk begge armene sine. Palestinarane kan i det heile ikkje rekna med støtte frå dei arabiske regima. Det har vist seg i den siste tida. «Dei bare tel dei døde», seier Hassan seier.

Nedenfor en klessnor...

«Nedenfor en klessnor lå fire kvinner, to menn og to barn i tre- til fire-årsalderen, mishandlet, muligens til døde, kanskje også skutt. De små barna lå myrdet med ansiktene sine ned mot skitten på bakken — de voksne var forferdelig maltraktet og det så ut som om de hadde fått skåret av halsen»

Journalist Nils-Erik Ekstrand

fra Vest-Beirut

STUDENTAVISA I TROMSØ

Organ for Tromsø-
studentene

Hermann Knutsen (ansv.)
Tore Svarverud (ansv.)
Rolf Gaasland
Jesper Halle
Tone G. Johannesen

Adr. Søndre Tollbugt. 7b, Tromsø
Tlf. 81715

Studentavisa er organ for studentene ved Univ. i Tromsø og kommer ut ca. en gang i måneden. Redaksjonen er valgt på et uavhengig radikalt grunnlag.

Annonsepris: kr. 2,50 pr. spalte mm.
Trykt i 1600 eks.

7. årgang - Nr. 5 - Oktober 1982

INKVISITORENS SØNNER

Vi har i løpet av de siste månedene fått en demonstrasjon av det moralske kaliberet til enkelte såkalte «ansvarlige», kristeligsinne- de» norske politikere. Like fort som (og av og til fortere enn) nyhetene om de israelske krigsforbrytelser i Libanon har strømmet inn, har disse stått opp og bedyret angriper- nes uskyld. Den som slipper en bombe, er ikke ansvarlig for at den eksploderer. De som tar stilling mot udåden, beskyldes for rasisme og jødehat.

Visst er det rasisme og jødehat blant nord- menn. Men vi tror at de som ikke ser rasi- men i Israels behandling av palestinerne og arabere, yter et større bidrag til rasismen i Norge enn de som fordømmer overgrep og aggresjon rundt om i verden, uansett hvilket land eller hvilke grupper som står bak. Et folkemord er et folkemord. Selv om det er hedninger som drepes.

KVELERTAK PÅ EX. PHIL?

I dette nummeret skriver vi en del om pro- blemene studenter som tar MA 100 og forbe- redende samtidig har og har hatt.

Disse problemene skyldes i høy grad at sa- ken er blitt kritikkverdig behandlet i styrende organer ved universitetet i Tromsø. For det første er saken preget av rotete og uklare vedtak og informasjonssvikt. En får inn- trykk av at ledelsens ene hånd ikke interesse- rer seg for hva den andre foretar seg. Dette er særlig ille fordi dette rotet blir førsteinntryk- ket av universitetet for en del nye studenter. (Det er som kjent ikke alt for mange av dem ved universitetet i Tromsø.)

For det andre: Den første svekkingen på realfag av forberedende stilling kom i alt 1980. Resultatet av de senere vedtakene kan ikke være annet enn en ytterligere svekkelse

av normalvariantens plass i forhold til stu- dentene på realfag.

Normalvarianten er en variant som legger vekt på at studenten skal lære å jobbe i grup- per, lære noe om arbeidsformen ved et uni- versitet, men fremfor alt lære å stille spørs- mål, å være kritisk. Dette var viktige tanker da universitetet i Tromsø ble opprettet. Det er ikke mindre viktig å ta vare på dem i en tid da ropet på kunnskapsbroilere blir stadig sterkere.

Dersom det finnes grupper ved universite- tet som ønsker å fjerne eller endre ex.phil. bør det bli ført en åpen debatt om denne sa- ken som også studenter må få delta i. Heller det enn denne beklemmende følelsen av at vedtak og argumenter fram og tilbake bare er de synlige tegnene på den usynlige krig som foregår.

VELKOMMEN NYE STUDENTER!

Dere leser nå i studentenes eget pålitelige og ansvarlige organ. Vi som har laget dette nummeret er svært interesserte i at akkurat dere vil gi utløp for vanvittige raserianfall, uhemmede gledesærklæringer, dypsindige funderinger... kort sagt, hva som helst i Stu-

dentavisa. Vi tar imot med åpne armer og barnslig glede, så lenge det ikke er alt for in- jurierende. Maskinskrevne manuskripter kan leveres til medlemmene i redaksjonen eller på aviskontoret. Til gamle studenter: Stå på og skriv dere også!

VOLLEYBALL TRENINGS- TIDER TSI

GYLLENBORGHALLEN

DAMER:
onsdag kl. 20.30-22.30.

HERRER:
fredag kl. 20.30-22.30.

Dame- og herrelaget trener også i Tromsøhallen, men treningstidene er ennå ikke fastsatt.

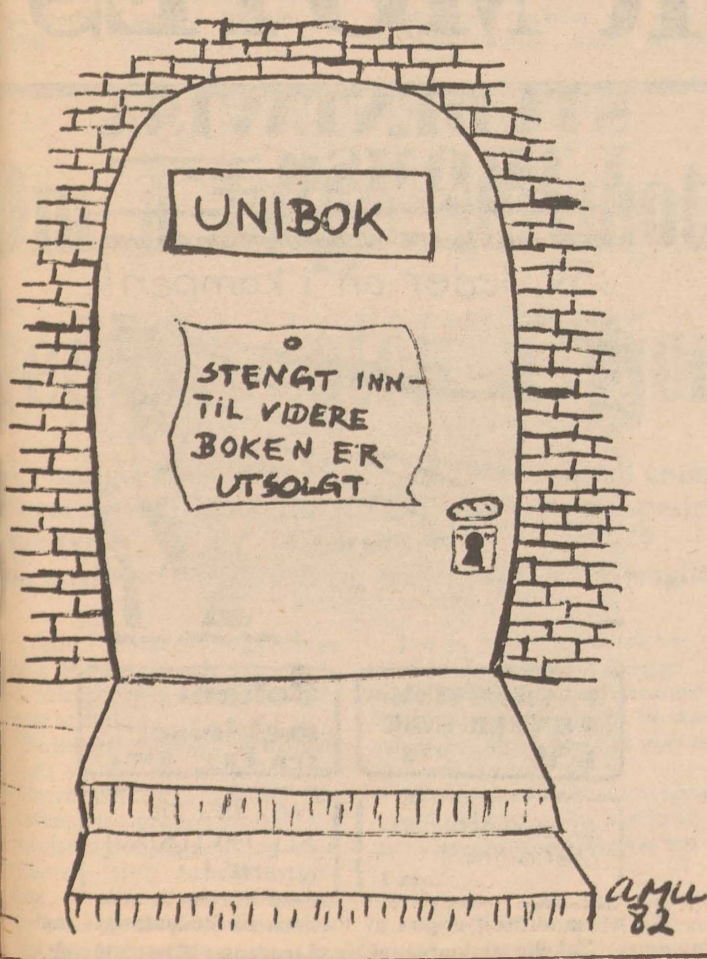
Førørig ønskes alle volleyballen- tusiaster velkommen!

Redaksjonen

Den nye redaksjonen består av følgende 5 stude- rende mennesker: (øverst fra venstre) Tone G. Johan- nesen (Off. forvaltning), Rolf Gaasland (allmenn litteratur).

(Under fra venstre) Hermann Knutsen (Samfunns- fag), Tore Svarverud (nordisk).

Under m/fot Jesper Halle (allmenn litteratur).

SOSIONOM ANSATT

I disse nedskjæringstider ved universitetet dukker det da opp noen lyspunkter, om de enn er få.

Studentsamskipnaden har fra august av ansatt en sosionom, eller sosialsekretær som de har valgt å kal-

le det, Ann Torunn Olsen i hel stilling.

Riktignok finansierer studentene halvparten av fornøyelsen selv. Semesteravgiften ble forhøyet med kr. 25,-, resten blir betalt av universitetet og studentsamskipnaden.

Ifølge samskipnaden er dette første trinn i en helse- og sosialtjeneste for studenter og ansatte. Dette høres lovende ut, synes vi. Men hva innebærer dette egentlig Ann Torunn Olsen?

— Til stillingen er det knyttet to funksjoner; direkte kontakt med studenter og ansatte, og utarbeidelse av en behovsutredning for framtidig helse- og sosialtjeneste for studenter og ansatte. Stillingen er et engasjement på 1 ½ år.

Hva slags hjelp kan du gi studentene?

— Det er populært å si at en kan bruke en sosionom til alt. Fullt så enkelt er det ikke, men jeg kan hjelpe folk til å finne ut av sosiale vansker, og sosiale vansker kombinert med personlige problemer. Min hjelp blir i form av rådgivning, veiledning og samtaler. Dessuten kan jeg henvisse til andre instanser innen sosial- og helsevesenet. En sosionom er orientert om alle slags hjelpeinstanser, og holder seg godt orientert om det meste vedrørende sosiale

spørsmål. Jeg kan også gi informasjon om sosial- og trygdeordninger.

Videre understreker hun betydningen av at studentene kommer før det blir virkelig krise. Det er bedre å komme litt før enn for seint. Det vil si at folk må ikke nødvendigvis ha de store problemene for å søke

hjelp. Ann Torunn Olsen håper studentene vil bruke henne hvis det skulle oppstå problemer.

Hun har kontor i **Matservicebygget, Storgt. 25, 5. etg.**

Hun kan treffes mellom 9.00 og 15.00, og ser helst at folk ringer for avtale, tlf. 81012 linje 30.

Prelaten- praten

Velkommen til stambordet, sitt ned, men ingen brå bevegelser takk. Her foretrekker vi å drikke halvliteren i lange slurker. Der sitter bedre da.

Gratulerer med jubileet, jeg jubilerer selv i år. 10 år siden jeg og min venn Kommissæren kom oppover for å ta ex phil med hue fullt av grønn bølge og EEC og røde flagg og tverrfaglighet og greier. 9 ½ år siden jeg satte meg ned ved stambordet.

Det var ikke akkurat meningen å sitte her så lenge, det bare ble sånn. De første årene kunne en jo ikke gå ut for ikke å bli banka opp av fascistbander på motorsykler. (Vi studentveteraner kaller denne tiden for «kampårene».) For meg så fascistene mest ut som byguta som ville lage litt hælvet med alle disse søringen, men Kommissæren hevder den dag i dag at de var velorganiserte naziprovokatører. Han er nokså kategorisk sånn.

Da det ble trygt å gå ut på gata igjen var noe av gassen liksom gått ut av ballongen.

Siden kom Alta-saka, men den passet faen så dårlig inn i studieplanen min, og noen måtte jo holde hjemmefronten. Kommissæren dro, og han lånte vindbuksa mi. «Nå? Har dere kuppet organisasjonen?» spurte jeg da han returnerte skjeggete og forkjøla i for store scooterstøvler. «Nei, av en eller annen grunn fraksjonnerte vi ikke», sa han. Herregud! Tenk om kommissæren og gjen-gen hans hadde kommet på den ideen 5 år tidligere.

Og så, i vinter, kom endelig de gatekampene vi drømte om, Kommissæren og jeg, da vi dro oppover for 10 år siden. En kamp der massene og politiet for en gangs skyld sloss mot hverandre i stedet for mot oss studenter. Men da var det liksom litt seint. Dessuten hadde jeg akkurat kjøpt en ny halvliter da bråket begynte, så jeg ble sittende.

Nå er det jubileumshøst, og det eneste som er rødt her i byen er Kommissæren, han svikter aldri. Den eneste grønne bølgen er når jeg ser meg selv i trynet lørdag formiddag, og tverrfaglighet er når en fyr på Biomed sjekker opp ei jente på Samfunnsfag. (Men det forekommer heller sjelden).

Den streite fetteren min på datafag i Oslo sa i sommer at universitetet her er alt for lite og at alle glupingene kommer til å rømme sørover. Han påstår det var en feil hele greia og at det visste de som oppretta det også, men de turde ikke gjøre annet, for alt var så grønt og desentralisert den gangen. (Den streite fetteren min på datafag i Oslo er en ganske arrogant blei, det må tilføyes).

Selv skriver jeg jubileumstelegram:
Fra en Tromsøstudent
Til the Establishment, Oslo I
«Det var bare en spøk stop
Vi er helt ufarlige stop»

En venn av meg påstår det bare er biskebærta og ingen Har'ta-bærta her i kveld. Det er på tide med en halvliter.

STUDENTMEDIER MØTES

10.-13. september gikk Norsk Studentunions første studentmediaseminar av stabelen. Seminaret, som ble holdt i Fredrikstad, hadde samlet deltakere fra praktisk talt hele den norske studentpresse, samt studentradioene i Bergen og Oslo. Hensikten med seminaret var å bedre kontakten avisene mellom, utveksle erfaringer og ideer, og kanskje bidra til å forbedre avisene.

Det var fra arrangørenes side lagt opp et innholdsrikt program. Men den kanskje viktigste del av seminaret var den uformelle kontakten mellom avisene.

En presentasjon viste at avisene er sterkt ulike med hensyn til utgivelseshyppighet, arbeidsformer, stoffvalg, økonomi og eierforhold.

Den første diskusjonen tok utgangspunkt i universitetenes stadig mer pressede stilling i samfunnet, og studentmedienes rolle i den forbindelse. I og med at universitetenes informasjonsavdelinger stort sett gjør en begredelig jobb, har studentmediene fått mye av oppgaven med å propagandere for universitetet overfor samfunnet.

Etter dette utviklet diskusjonen seg raskt til en dialog mellom

Oslo-avisene Universitas og Studentforum (også kalt Vulgærta og Misjonsforum), hvor store overskrifter og spissformuleringer fort kom i bruk.

Men uansett uenigheter er det klart at likhetene er viktigere enn motsetningene. Alle avisene har problemer med å orientere seg i et stort og uoversiktlig universitetsbyråkrati, med å komme bak de formelle beslutningsprosesser og inn til de reelle, med å nå ut til studentene og med å presentere stoffet slik at det blir lest. Uenighetene gikk på midlene. Et gjennomgangstema var redaksjonens frihet kontra dens ansvar. Her konkluderte man med en uttalelse om at redigeringa av avisa er redaksjonens ansvar og ingen andres.

Andre dag så man på mediernes dekning av forskjellige typer stoff. Unni Røst tok opp avisenes dekning av mat./nat.fag.

Sosialpedagogikkstudent Morten Sørby snakket om avisenes fagkritiske stoff, og var bekymret over en skrekk for slikt «tungt» stoff.

Anders Heger tok opp avisenes kultur- og featurestoff. Han var nådigere i sin kritikk.

Foredragsholderne kommenterte de forskjellige avisene.

Studentavisa i Tromsø sa de lite om, da de stort sett ikke hadde fått tak i den. Om man skal dømme etter den medfart andre publikasjoner fikk, skal man kanskje være glad for det....

Resten av dagen gikk med til gruppearbeid, hvor man skulle lage utkast til program og avisoppslag. Endel gode utkast ble lagd, skjønt for flere av gruppene var det parodiene som var de mest vellykkede.

Seminarets siste dag besto av flere foredrag, pluss diskusjoner.

Margaret Sandvik, norskstudent, snakket om argumentasjon og språkbruk i studentpublikasjoner. I tråd med det synkende studentpolitiske engasjement de siste årene, har stadig sterkere virkemidler blitt tatt i bruk for å tiltrekke seg studentenes oppmerksomhet. Eksempler var publikasjonsnavn som «Progitass» og «Rød reising».

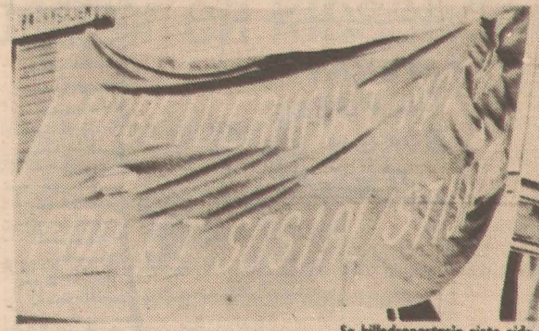
Leiaren i NSU, Thorvald Sirnes, snakket om fordeler ved å skrive nynorsk i studentavisene.

Tone Øyerns foredrag om nyjournalistikken, «journalistikk der skjønnlitterære virkemidler er tatt i bruk», dens muligheter og begrensninger i studentpressa, var en av seminarets absolutte godbiter.

STUDENTAVISA I TROMSØ

Organ for Tromsø-studentene
7. utgave - Nr. 4
Mai 1982

VELDIG HARDE NEDSKJÆRINGER, MEN
SV leder an i kampen!

Se bildeportasje siste side

FAGKRITISK
KONFERANSE
I SV SE SIDE 2

Bokan-
meldelser
fra Pax SE SIDE 6

SU sterkere enn
noensinne!
SIDE 1

SV - NEI TIL
ALL PARTISJAVI-
NISME!

En lett modifisert utgave av forsiden til Studentavisa mai-nummer. Enkelte seminardeltakere så tendenser til partisjavinisme.

HVA HAR SKJEDD MED REALISTENES EX. PHIL?

Dette er bakgrunnen

Forberedende i Tromsø kan som kjent tas på to måter: **Normalvarianten:** Basert på forelesninger (6 timer i uken) og dessuten på uttrakt bruk av gruppeundervisning (6 timer i uken det også). Eksamenformen er selvvalgt hjemmeoppgave skrevet alene eller i gruppe, samt muntlig eksaminasjon. Normalvarianten legger altså større vekt på evnen til å tenke selvstendig, jobbe i grupper, være kritisk, etc. enn på pensumgulling.

Undervisning etter normalvarianten gis hvert høstsemester. Dessuten finnes det en **selvstudiumsvariant** beregnet bl.a. på dem som skal ta forberedende i vårsemesteret. Eksamenformen er vanlig skriftligeksamen.

Litt (vekt)tall:

Et grunnfag (studietid vanligvis to semestre) teller normalt 20 vektall. Altså 10 pr. semester. Forberedende teller 7 vektall, d.v.s. 1/3 semesters arbeid.

KRONOLOGI:

Høsten 1980: Forkurs i matematikk blir vedtatt justert opp fra 3 til 4 vektall. Ex.phil. blir justert tilsvarende ned fra 7 til 5 vektall, men strukturen i normalvarianten skal være uforandret. (Dette vedtaket gjøres av universitetstinget.

Høsten 1981: De første realistene går opp til forberedende etter normalvariant med redusert pensum. Dette fører til endel uklarheter: «Når prater foreleserne om vårt pensum, og når prater de om ting som ikke angår oss?»

Vårsemester 1982 (tidlig): Universitetsstyret vedtar at realister som går opp etter normalvarianten skal ha 10 timers forberedende-undervisning i stedet for 12. De får dermed 10 timers ex.phil. og 10 timers MA 100 (forkurs i matematikk)-undervisning.

NB: Denne reduksjonen skjer på tross av at undersøkelser viste at denne gruppen allerede bruker langt mer tid på MA 100 enn på ex.phil.

Vårsemester 1982 (senere): Filosofiseksjonen skriver i et brev til universitetsstyret: Dersom normalvarianten skal kunne gjennomføres faglig forsvarlig med bare 10 timers undervisning er det nødvendig å foreta reduksjonen i fellesforelesningene, og delvis kompensere den i øket bruk av grupper. Dette vil naturlig nok koste mere penger. (ndervisning i smågrupper er dyrere pr. student enn forelesning for store grupper fordi en trenger flere til å undervise).

Juni 1982: Arbeidsutvalget i universitetsstyret vedtar redusert normalvariant etter filosofiseksjonens opplegg, men uten økte kostnader(!)

Juli 1982 (begynnelsen): Brev fra filosofiseksjonen: Den økte bruken av undervisning kan bare gjennomføres med bevilgning til de som skal undervise, det kan ikke undervise gratis. (Det kunne de viste det seg, men det er en annen sak.)

21. juli: Universitetsstyrets arbeidsutvalg vedtar at forberedende skal gjennomføres innen de opprinnelige fastlagte kostnadsrammer. Punktum. Altså: Nix tilleggsbevilgning, ergo: faglig forsvarlig tilbud kan ikke gjennomføres etter normalvarianten.

Den eneste rimelige konklusjonen på et slikt vedtak er at studenter som skal gå opp til MA 100 er nødt til å ta forberedende etter selvstudiumsvarianten.

30. august: Seksjonslederen på filosofi, Jon Hellesnes, som ikke kjenner til vedtaket av 21. juli, sender brev til universitetsstyret: Enten gjennomføres normalvarianten, og det krever tilleggsbevilgning, ellers må selvstudiumsvariant innføres for alle som tar MA 100.

Høst 1982: Filosofiseksjonens administrasjon har ikke kjennskap til vedtaket av 21. juli. Dermed melder nye realister seg opp til normalvarianten med redusert

pensum og 10 timers undervisning selv om forutsetningene for dette tilbudet (d.v.s. ekstrabevilgning) mangler.

Når filosofiseksjonen endelig blir kjent med dette vedtaket bryter full forvirring ut: Skal studenten skifte eksamensvariant, skal foreleserne avbryte undervisningen? (Og ikke minst: hva skal man gjøre med dataregisteret, der er det nå oppført at disse studentene skal gå opp etter normalvarianten, og det ække bare bare å tukle med dataregisteret!)

9. september: Mørket senker seg, universitetsstyret fatter følgende vedtak:

1. Filosofiseksjonen gjennomfører ex.phil. for MA 100-studenter etter de vedtak som er gjort tidligere.

2. Gruppeundervisningen i filosofihistorie og praktisk filosofi går som dobbelttime — ikke som trippeltimetimeprogram.

Resten av undervisningsplanen står uendret. Eksamen blir som ved selvstudiumsvarianten, men justert ned til 5 vektallskrav. Dette vedtaket bør leses nøye. De gåtfulle dybdene i det kommer best til sin rett da. Les forøvrig utdrag av Willy Guneriussens åpne brev annet steds.

15. september: Studenter på MA 100 sender brev til universitetsstyret. De ber om tilleggsbevilgninger og opplyser at foreleserne subsidiært tilbyr seg å undervise en time pr. uke gratis i høstsemesteret så studentene som nå er i full gang med forberedende ikke må bytte opplegg midt i semesteret. (Faksimile av brevet og intervju med forfatterne står annet sted på siden).

17. september: Rektor godtar på vegne av universitetsstyret at lederne av gruppeundervisningen jobber en time gratis i uka slik at studenten kan gå opp etter den normalvarianten de allerede er oppmeldt til eksamen i. (Og det skulle jo i og for seg bare mangle!)

Gruppe IIB
Ex. phil.
Filosofiseksjonen
ISV

Tromsø 15/9-82

Universitetsstyret
Boks 635
9001 TROMSØ

Det er med stor overraskelse vi har mottatt nyheten om at vi er henvist til å gå opp til eksamen etter selvstudiumsvarianten. Grunnet de konsekvensene dette vedtaket vil ha, vil vi stille følgende forslag til løsning av problemet.

Primært; Det bevilges penger til å opprettholde det nødvendige antall seminar timer for å kunne gå opp til eksamen etter normalvarianten.

Sekundært; De berørte gruppene får gå opp til eksamen etter normalvarianten, og det nødvendige antall seminar timer blir gitt ved at gruppelærerne jobber en time gratis. Dette tilbudet foreligger allerede fra gruppelærerne.

Vi anmoder innstendig om at vårt primære ønske blir innfridd, da den fremgangsmåten som er skissert under vårt sekundære ønske i lengden vil være lite tilfredstillende for alle parter.

Da det økonomiske aspektet faller bort ved vårt sekundære forslag, ser vi ingen grunn til at ihvertfall dette forslaget ikke kan bli vedtatt.

Vi har fått forståelse av at en innsikt i filosofi er grunnleggende for våre videre studier. Vi forkaster derfor selvstudiumsvarianten fordi det faglige utbyttet vil bli sterkt redusert i forhold til en undervisning gitt etter normalvarianten. Forberedende er å regne som en innføring i studieteknikk, og som sådann er normalvarianten uunnværlig.

Vi må også påpeke det beklagelige i å måtte benytte en annen studievariant enn den vi opprinnelig ble forespeilet. Spesielt uheldig er det når dette skjer såpass langt ute i semesteret.

Da dette problemet har en stor betydning for vår studiesituasjon, ber vi om en snarlig løsning.

Med hilsen

Geir B. Severinsen Rune K. Fredriksen

For gruppene IIB, IIC og IV.

Gjenpart: Filosofiseksjonen
Rektor
Studentutvalget

Informasjonen har sviktet overalt

— Den er litt rar hele saken, sier Rune K. Fredriksen og Geir B. Severinsen, forfatterne av brevet som studentene på ex.phil + MA100 sendte til universitetsstyret.

— Det ser ikke ut som om styret er klar over sine egne vedtak og konsekvensene av dem.

— Hvordan er dere fornøyd med løsninga av saken?

— Vi har fått det vi kunne vente å få. Arbeidssituasjonen er OK nå, men vi synes det er beklagelig at ikke lærerne får betalt.

— Hvordan kom henvendelsen til styret i stand?

— Initiativet til brevet var noe som kom spontant. Det var nærmest tilfeldig at det var vi som skrev brevet, alle studentene står bak det.

— Men vi har ikke fått noe støt-

te eller oppfølging fra studentorganisasjonene! Våre egne representanter i styret har stemt imot oss. **Det er svakt!**

— I det hele tatt har vi ikke hørt noe fra studentrepresentantene eller studentorganisasjonene her.

— Hva slags førsteinntrykk av universitetet er det dere har fått?

— Det virker jo som alt er bare rot, når en administrativ svikt fra i sommer får konsekvenser langt inn i semesteret.

— Infirmasjonen har sviktet overalt, det har vært umulig å få full oversikt.

— Kolliderte jo ganske kraftig med inntrykket fra jubileumsfeiringa dette her. Lønn til lærerne burde være viktigere enn mye annet man har kostet på seg i den anledning.

Om å følge selvmotsigende vedtak - uten å gjøre noe galt

Vi bringer her utdrag av et åpent brev skrevet av Willy Guneriussen til Universitetsstyret. Willy Guneriussen er Amanuensis II i filosofi og underviser

blant annet til ex.phil. Vedtaket han tar opp spesielt er det universitetsstyret fattet 9/9.

(Gjengitt annet sted....)

1. ledd i vedtaket pålegger meg å følge de tidligere vedtak, mens 2. ledd pålegger meg å bryte med de samme vedtak.

Alle tidligere vedtak, fra og med Tingets vedtak høsten 80 om en normalvariant på 5 vektall for realistene med uendret struktur og undervisningsopplegg til og med sommerens siste Arbeidsutvalgsvedtak, fastslår som hovedpunkt at det skal gjennomføres normalvariant for realistene.

Fra og med styrevedtak vår 82, S 151/82 justeres opplegget for realistene slik at Normalvarianten for disse skal innebære 10 timers undervisning pr. uke i 12 uker mot tidligere 12 t. pr. uke.

Alle senere Arbeidsutvalgsvedtak fastholder dette overordnede prinsipp om en normalvariant på

10 timer pr. uke for realistene. Som tilleggspunkt vedtar Arbeidsutvalget at denne normalvarianten

skal gjennomføres innen de opprinnelige tildelte kostnadsrammer for Ex.Phil.

Punkt 2 i styrets siste vedtak innebærer reduksjon til dobbelttime i filosofihistorie og praktisk filosofi og at eksamen skal foregå som selvstudiumsvariant justert ned til 5 vektall. (En annen sak er at det i dag ikke finnes noen slik 5 vektalls selvstudiumsvariant).

Dermed står jeg som lærer i følgende paradoksale situasjon: Ifølge

de siste vedtak skal det gjennomføres selvstudiumsvariant for realistene i strid med alle tidligere vedtak og dermed også i strid med punkt 1 i dette siste vedtak som pålegger meg å følge tidligere vedtak.

Ifølge siste vedtak skal undervisningsvolumet for realistene skjæres ned til 8 timer pr. uke (2 t. filosofihistorie, 2 t. praktisk filosofi og 4 t. vitenskapsteori) i strid med alle tidligere vedtak fra og med S 151/82 om 10 timer normalvariant pr. uke som første ledd i dette vedtak pålegger meg å følge.

Det er helt uklart for meg hva jeg skal gjøre for å følge et slikt selvmotsigende vedtak (eller ordre). Jeg kan ikke handle bevisst selvmotsigende, og jeg er ikke en så spaltet person at jeg kan gjøre det ubevisst.

Når man står overfor en åpenbart selvmotsigende ordre/vedtak må man i første omgang velge mellom de to følgende tolkninger: 1) Avsender er forstyrret og hadde ikke noen klar mening som skulle uttrykkes, 2) Avsender hadde en mening men den kom ikke fram p.g.a. en uheldig selvmotsigende uttrykksmåte.

I dette tilfelle velger jeg tolkning 2, da jeg faktisk tror at avsender er tilregnelig.

Etter dette valget må jeg så prøve å tolke meg fram til det mulige innhold i avsenders ordre/vedtak. Da er det vel rimelig å velge en tolkning som får ordren/vedtaket til å harmonere i størst mulig grad med avsenders øvrige adferd, ytringer og vedtak.

I dette tilfelle må det derfor bli en tolkning som fastholder punkt 1 i styrets vedtak: nemlig at Tingets, Styrets og Arbeidsutvalgets tidligere vedtak om normalvariant for realister gjelder (med innskrenkingen til 10 timer pr. uke som styret vedtok våren 82).

Dette betyr at jeg fortsetter å undervise til normalvariant for realistene med et opplegg på 10 timer pr. uke.

Noen annen utvei ser jeg ikke, og hvis den finnes så må jeg be om en forklaring fra Universitetets Styre eller Filosofiseksjonens Leder.

Med forvirret hilsen fra

Willy Guneriussen
Filosofiseksjonen

FESTMØTE I FOKUS

«En etterligning av en verdig og fullstendig handling av et visst omfang, i et språk som er forskjønnet på forskjellige vis i de ulike deler, fremført av hand-

lende personer og ikke gjennom beretning, og som gjennom jammer og skrekk fullbyrder renselsen fra slike affekter.»

Joda, det er festmøtet det dreier seg om. Gamlingen Aristoteles hadde vel ikke tenkt seg at tragediedefinisjonen hans passet så godt på et festmøte. Men det synes jeg den gjør, spesielt det med «renselse fra slike affekter». Katharsistolkere sier at «den enkeltes emosjonelle stress virker så ubetydelig i forhold til det som

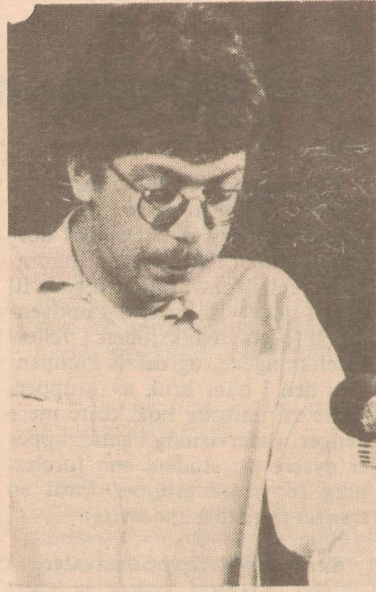
fremstilles i tragedien». Så også i dette tilfellet. Det hører forresten også med at vi etter drøye to timer med jubileumsmøte kunne forlate Fokus med en velgjørende lettelse».

Nåja, der var ingen Agamemnon som lusket rundt og krevde liv for liv i Fokus, men Willoch var der! Og B ondevik, gamlingen alt-

så, ikke den yngre utgaven. Hele greia begynte imidlertid med en låt av Beethoven, veldig høystemte saker, ... men jeg kunne i grunnen ha tenkt meg noe mindre patetisk. Hva med Adams Fall eller kanskje Dead Kennedys. Stones hadde vel blitt litt i dyreste laget (tenkt for en husleiekning vi da hadde fått!) Neivel, man spiller altså ikke rock eller punk når åndsfolket jubilerer.

Vel, etter at denne trioen hadde utøvd kultur en stund småløp rektoren opp på talerstolen og holdt en flammende appell mot Høyregjeringens innstrammingspolitikk og proklamerte sultestreik hvis ikke Breivika studenthybler ble sanert i løpet av 48 timer. Nå nei, slikt gjør man bare ikke, ikke når man er rektor. Da taler man med lett beven i røsten om en-sonne menns heroiske innsats som jordmødre under universitetets trange fødsel for ti år siden («ti år er ingen alder»). Dessuten doserer man saklig og ikke uten stolthet om hvor bra Tromsø Universitet egentlig er, for ikke å snakke om hvor bra det skal bli. Så legger man i all beskjedenhet til at de folkene som underviser ved Tromsø Universitet, de er så gløgg-ge at de skriver glupe artikler i utenlandske tidsskrifter.

Så, når rektoren hadde lest opp

siste side i manuskriptet, troppet studentrepresentanten opp og sa det som rektoren taktfullt lot være å nevne. Det om Breivika og bolig-mangelen, det om helse- og sosial-tjenesten vi ikke får, det om den skrale økonomien. Han kunne forresten godt ha slengt noen hate-fulle ord i retning av Unibok, men det ble vel avglemt. Nåja, talen var brukbar den. Jeg er sikker på at både rektoren og Willoch lyttet

oppmerksomt og nikket fornøyt. En studentrepresentant skal jo trykke litt misnøye, men selvfølgelig på en høflig måte («æresforsamling, hr. statsminister»). O så skjedde. Dermed ble konvensjonene oppfylt og ta-ven ufarliggjort (det er vanskelig å spille på bortebane!). Etter stresstet to av trioen opp og spilte en allegro.

Neste punkt på programmet var en riktig godbit. Vi riktig kroet oss i stolene da rektoren kastet seg i kreeringen av doctores. Det var som ventet ikke måte på hva disse studerte mennesker hadde forsk-

på. Hør bare: spesifisitet i immunreaksjoner, bølgefenomener i ionisert glass, celleskader i årevegen, høyt blodtrykk i distriktshelsetjenesten . . . ja, jeg sier ikke mer. Selvfølgelig måtte det bli ekstranummer. To æresdoktorer ble ropt frem og begge fikk holde tale. Undertegnede hadde særlig sanser for Bondeviks utredning om den nord-norske folkesjela, trolsk natur og eksotiske mennesker. Ibsen ble sitert, Bjørnson ble sitert. Snorre ble sitert, herregud for et sjelsliv æresdoktoren må ja. Jeg mistet tråden et sted ut i Håvamål.

Vi kikker på programmet. Joda, vi er virkelig kommet til møtet høydepunkt. Selveste sjefen for de dårlige tidene skal tale. Åndelessen stillhet. Skjærende, ekkel stemme. Hva han sa? Aner ikke. Stakkars var språklos. Mer er det ikke å om den saken. Trioen tok over for siste gang. Møtet var over.

Rolf Gaasland

— En tendens til å undergrave universitetet

— Av Tore Svarverud —

Rune Hagen har vært student i Tromsø siden høsten 1972. Han har en kontakflate få veteranstudenter deler med

ham. Pønkeren ved nabobordet er sikker i sin sak — Rune Hagen er kontakten mellom universitetet og ungdommen i Tromsø.

Nok av det. Dette skulle være et jubileumsintervju. Ikke for Rune, men for universitetet.

— Hvor mye er det å feire?

— Det er jo ti år sia starten, så man kan jo feire, men man burde kanskje spandere litt gravøl og. Det følger mye pisspreik og festtaler med jubileet, om hvor bra det er og hvor bra det har vært. Disse festtalene fungerer som deodorant for den aura av myter som spres om universitetet i Tromsø. I det hele tatt er UiTø blitt mye mytebehengt.

— Er det mulig å få noen eksempler?

— Det er jo voldsomt mye å velge mellom. Som stikkord: Myten om det grensesprengende og unike universitetet, myten om universitetet i landsdelens tjeneste, myten om det røde universitetet, myten om de demokratiske styringsstrukturene og sinnelaget til folk, myten om tverrvitenskapene og trua på at man her har en tidligere uoppdaga vitenskap og metode som gjør tilknytninga til landsdelen helt spesiell.

Og ikke minst, myten om UiTø's uvurderlige betydning, nasjonalt og internasjonalt.

— For å begynne med univer-

sitetet og landsdelen. Hjertelighet og gjensidig forståelse . . .

— Universitetet ble sett på som en gjøkunge de første årene, noe som kulminerte i Oktobersprengninga. Universitetet var isolert i byen, studenter og universitetsfolk var lite ansett, spesielt her i byen, men forsåvidt også i landsdelen. Men det er klart at studier som medisin og fiskerifag har hatt en viss positiv funksjon.

Mange av «nordkalottfagene» går så å si uten studenter, det er veldig vanskelig å påpeke direkte konkrete resultater. Man finner eksempler på enkeltforskere som har gjort en skikkelig jobb, f.eks. i forbindelse med Alta-saka, men institusjonen som sådan er ikke den som har tatt initiativ. Fra samiske organisasjoner har det vært kritiske/forbausne kommentarer overfor enkelte institusjoner sin rolle i Alta-saka. Ting har skjedd på tross av, ikke på grunn av institusjonen. Et annet eksempel er fagbevegelsen, som til stadiighet har beskyldt universitetet for å være isolert. Overfor mer ressurssterke grupper, overfor kapitalkraftene, er man mye mer lydhør.

— I septembernummeret av «Studentforum» skriver Jens Bjørnåvold om det røde uni-

versitetets for tidlige død. — Det har aldri vært rødt! Det er liksom nostalgiske sukk overfor noe som forsvant. Det å ha et rødt universitet i et blått hav er i seg sjøll en illusjon.

— ??

— Universitetet er etablert i en seinere fase av kapitalakkumulasjonen enn de andre universitetene. Den relative autonomi som prega de andre universitetene er svakere i Tromsø. Det er ingen ting, hverken i den faglige eller strukturelle oppbygninga, som tyder på at det skulle være speislet rødt.

— Skiller ikke UiTø seg ut fra de andre universitetene nettopp ved den gjennomførte studentrepresentasjon i alle styrende organ?

— Det er bare et lite kvantitativt skille.

Det er større studentrepresentasjon her, men det er bare et spørsmål om antall. I det hele tatt, er det bare tull å snakke om at representasjonen i høyere organ er så spesiell her i Tromsø. Disse organene fungerer på vanlig byråkratisk måte. Strukturene er ikke slik at de påvirker beslutningene i nevneverdig grad. Beslutningene fattes på den måte som er vanlig ellers.

Og landsdelsrepresentasjonen i

høyere organ er bare en vits! Tre representanter som har null betydning. Alle er enige om at universitetet skal tjene landsdelen. Poenget er, at det nytter ikke bare med gode intensjoner og godt sinnelag. De herskende vitenskapelige metoder blir akkurat de samme her som på andre universitetsinstitusjoner.

— Du nevnte myten om tverrvitenskapene?

— Ja. Et bevis på at de ikke har latt seg gjennomføre, er den tiltagende oppsplittinga av fagene. Samfunnsvitenskap er en parodi på tverrfaglighet! I stedet for å prøve å gjøre noe reelt ut av det, kjører man i gang med økonomi grunnfag, administrasjon grunnfag, psykologi grunnfag . . .

Hvis universitetet skal fortsette slik, å lage rasjonelle korttidsstu-

dier, er universitetet nødt til å ta kampen mot distriktshøyskolen. Der er de bedre i stand til å ta seg av den type utdanning.

Det er pinlig å sammenligne UiTø med andre universitet det er naturlig å sammenligne med, og det mener jeg universitetet som ble etablert omtrent samtidig. Eksempler er Aalborg og Roskilde universitetscentra i Danmark, hvor integreringa av samfunnsvitenskapelige fag og «ingeniørfag» er reell. Men det er også ting det er viktig å fremheve positivt, da særlig integreringa av klinisk og preklinisk medisin, ex.phil-studier og noe av det som skjer på fiskerifag.

— Et av jubileumstalernes yndlingsmaer har vært: «skepsis til odemarksuniversitetet er gjø-

REVVY

REVVY

REVVY

Av H. Knutsen

For Stuentavisas utsendte var onsdag 1. sept. en selskom opplevelse: Studenter «mann av huset»! Det gikk strømmer av folk, stort sett alle institutta var representert, inn Odd-Berg-bygget og samla seg på rom 321. Der satte de seg ned og venta — litt spent, litt småsjenerte, knisete...

Det ble kremtet høgt og formelt oppe fra tavla og så startet det opp med presentasjon av initiativtakerne til det hele. gildsjelene!

Lister ble sendt rundt i salen. Aktører, kulisseevnlige, kostymegjeng, musikere, filmfolk, inspisient, tekstforfattere, teknisk stab: «Kom fram, kom fram».

Og studentene kom. Folk skreiv seg på listene. Historier var i ferd med å bli skrevet. For første gang siden universitetet kom til byen er tromsøstudentenes egen revvy i ferd med å bli en realitet.

til skamme». Hva synes du om det?

— Enig, men man prøver å fremstå som noe annet enn det man er. Man må stikke fingeren i jorda og innse at man er et lite provinsuniversitet, som har sin misjon, som har sin klare funksjon. Man er ikke så viktig og betydningsfull som man gjerne vil ha det til i festtalene.

I den universitetspolitikk man legger opp til, med korttidsutdannelse, teknisk rasjonalitet og navlebeskuelse, blir betydninga enda mindre. Det er en tendens til å undergrave universitetet som universitet.

— Hva er det da du krever av universitetet?

— Det er at det skal være et sted der den frie tanke er det viktigste, hvor man er opptatt av å se de store sammenhenger og helheten, i stedet for å legge seg flat for skiftende konjunkturer.

— Tilbake til begrepet om det røde universitet. Du har kalt det en myte, men det har utvilsomt festet seg i folks bevissthet. Hvordan og hvorfor?

— Det ble brukt av arbeiderpartifolk, med positivt fortegn, for nettopp å få frem at UiTø var noe unikt.

Folk flest assosierer rødfargen med den sterke politiske aktiviteten her de første årene, hvor det gikk et par studenttog ukentlig gjennom byens gater. Aktiviteten hadde mye sammenheng med ting som skjedde utafør universitetet: EEC, fiskerigrensespørsmål osv.

Situasjonen blant studentene var preget av en studentpolitikk som ikke kjente sine egne grenser. Man overvurderte sin betydning i all slags sammenhenger, både når det gjaldt arbeidet innad på universitetet og sin funksjon utad. Hele situasjonen var egentlig paradoksal. Det klassiske eksemplet er når studentene går til husleiestreik og proklamerer enhet med de ansatte, mens de ansatte vetar avskyresolusjon og tilkaller politi, (hvilket skjedde på Sogn i Oslo i -75) en fantastisk tiltro til riktigheten av

Styret, som består av 7 personer, konstituerte seg sjøl på vårparten en gang. Og det arbeidet som de har nedlagt fram til nå synes å være både dyktig gjennomført og av solid merke. Et revvykontor (velvillig stilt til rådighet av Universitetet) er oppretta i Austadbygget. En avtale med Universitetet om dekking av eventuelt underskudd er kommet i stand. Et foreløpig budsjett er satt opp. Og sist, men ikke minst: en proff instruktør fra Hålogaland Teater er leid og en del tekstforfattere har allerede fått prøve seg.

Like for Studentavisa gikk i trykken tok vi en prat med PR-sjef, skuespiller, tekstforfatter og oppmann for løsing av event. tekniske problemer, Knut Johnsen:

— Knut, du sitter i styret. Situasjonen ser da unektelig bra ut??

— Ja, enig. Men det er viktig at det ikke bare blir et «blaff» i jubileumsåret. Vi håper at det arbeidet vi nedlegger nå blir grunnsteiner i et større byggearbeid med å skaffe tromsøstudentene sin egen revvy også etter at dønningene fra festrusen har lagt seg.

— Men hvorfor er det nå på død og liv så forbanna viktig med en egen revvy her i byen. Har ikke studentene nok kulturtilbud i Prelaten, i Rio, i Jonas, Filmklubben, Fiskekroken (eh... Brennkantina mener jeg sjølsagt), i Blandakoret Nordafør, Steinbiten/ Rufus, i Studentsamfunnet (hallo, hallo — hører vi deg snart?) i Hålogaland Teater, i Ishavskatedralen, i Studentpresten, i gudstjenestene hver søndag osv., osv.

— Intensjonen bak det hele, Knut gliser i skjegget, er jo å få samlet alle forskjellige og spredte institusjoner om en felles sak. Og vi mener at et eget revvymiljø vil ha en stor og positiv betydning for studentene og miljøet i byen.

Men, alvorlig talt, smaker det ikke litt av oppskrudd idealisme og lite bakkekontakt i det opplegget dere legger opp til nå. Er ikke studentrevvy noe som forutsetter et større universitetsmiljø med svære ressurser å pøse av og god økonomi? Dere har ikke engang eget hus å øve og opptre i.

— Det er klart at i dag må vi sjølsagt være realistiske og har ingen ambisjoner på linje med f.eks. Tr.heim eller Oslo. Men derimot forsøker vi å lage en best mulig revvy ut fra vår egen økonomi og våre egne ressurser. Vi som deltar er alle amatører og arbeidet vårt vil sjølsagt bli preget av det, men vi har skaffet oss en profesjonell instruktør Nils Jonson fra Hålogaland Teater og personlig tror jeg det vil bety en del for hvordan den kunstneriske utforminga og nivået på revven vil bli.

— Husproblemet?

— Ja, må kritisere nedprioriteringa av eget studentlokale/ hus som har vært/er et sterkt krav fra tromsøstudentene siden universitetet ble oppretta. Slike ting som har med studentenes velferd å gjøre har en tendens til å komme sist. Et eget studentlokale er nå skjøvet ut til 1990-åra og dette passer oss svært dårlig. Slik som situasjonen nå er må vi øve rundt om i byen. Men til oppsett og premiere har vi

heldigvis fått leie Festsalen på Aasgaard. Men når dette er sagt vil vi si oss tilfreds med den støtte og velvilje vi tross alt har fått fra Universitetet og Samskipnaden i forbindelse med revven.

— Har du ellers mer å fortelle om arbeidet deres?

— I dag er det 60 studenter som jobber på de forskjellige feltene og av dem 20 skuespillere. Nå øves det hver dag fra 5 på ettermiddagen til 10 på kvelden. Og vi kjører opptil flere akter på samme tid. Nå er vi kommet så langt at vi etterhvert begynner å skimte rammene omkring revven, åpninga og avslutninga er ennå under utforming.

— Hva handler revven om, kan du si noen få ord om det til avisa slik at folk vet en del av hva de eventuelt går til på premieren dagen?

— For ikke å røpe noen av poengene: Litt morsom sak, en del alvorlige ting, humor. Vi kommer til å forsøke å få til et både lokalt og internasjonalt preg over det hele. Dessuten vil det bli en del musikk-

nummer som vil gå gjennom hele stykket. Ellers vil det bli forhåndsalg av billetter og vi satser på 8 forestillinger (med forbehold om endringer). Premiere søndag 3. oktober på Aasgaard Festsal.

Så hørte dere det, folkens. Skriv ned datoen bak øret og ta allerede nå avgjørelsen om å gå! Foruten at det hele sikkert vil bli en svinaktig artig opplevelse så vil spørsmålet om dette blir en engangsforeteelse i jubileumsåret eller revvy et noe mer permanent fenomen avhenge av den responsen og holdninga vi studenter møter revvyfolka med. Eller som PR-sjef Knut Johnsen sa det: — Vi jobber på spreng for å få en revvy så god som mulig. Siste uka kommer vi til å ta fri fra studiene og jobbe full dag. For at dette ikke skal bli en engangsforeteelse må studentene vise at de setter pris på innsatsen vår, ved å gå og se forestillingene våre.

P.S. Vi sjøl har det svinaktig skøy.

Dermed var også det sagt!

sine egne analyser og sin egen betydning.

— Universitetets muligheter fremover?

— Jeg ser frem til en god tid under Hauglis ledelse. Selv om Haugli har konservative synspunkter, ønsker jeg ham velkommen tilbake til universitetet. I motsetning til en del andre innenfor universitetsad-

ministrasjonen, er han en person som sier klart fra hvor han står. Når det gjelder Haugli, er det aldri snakk om taktikkeri.

Universitetet bør forsøke å bli universitet, bygge opp en egen profil, utenfor mye hensyntagen til hva f. eks. en studentveteran måtte si.

Virkeligheten er der du finner den

Intervju med Øyvind Berg

Av Tone G. Johannesen

Vi sitter hverken på Bristol, Palmehaven eller Continental 2. etage, Øyvind Berg og jeg. Vi sitter derimot i Fergeveien hvor Øyvind bor i kollektiv. Øyvind er opprinnelig fra Stovner, men har tilbrakt de to siste årene i Tromsø by.

Videre skal jeg ikke plage leserne med detaljer fra Øy-

vinds kunstneriske utseende eller åndfulle pauser fulle av mystikk og sjelelig dyp, han har hverken alpelue eller kunstnersjerf, og smatter heller ikke ettertenksomt på en pipe.

Øyvind er en av høstens debutanter innenfor lyrikens verden. Hans debut-diktsamling Retninger kommer ut på Gyldendal 30. oktober.

I forlagets presentasjon av høstens utgivelser blir boka karakterisert som kontrollert surrealisme. Er dette en karakteristikk du er fornøyd med?

— Ja, jeg har ingenting imot å bli kalt surrealist. For meg er surrealisme det å overgi seg totalt til det ukjente, la språket surre uten tanke på hva det betyr. Siden er det nødvendig å se hva som kom ut, stryke og forandre, konsentrere det hele — da kommer det med kontrollen inn. Det å bare la språket flyte i et endeløst ordsqualder, uten å bryte rettende inn, har jeg ingen tro på.

Hvorfor har du skrevet disse diktene?

— Jeg liker å skrive.... Diktene ble til på om lag 3 uker ved juletid i fjor. Jeg satte meg egentlig ned for å lese, så kom ordene bare, uten at jeg skjønnte så mye av dem. Jeg forstår dem bedre nå, etter å ha levd med dem en stund.

Jeg hadde vel en tomhetsfølelse som jeg måtte bli kvitt, og jeg

så er det det med trinnet, da, frihet til å gjøre det jeg vil med ord. Det er deilig, som å stå på en vid slette og løpe i alle retninger, ha kropp til å gjøre de underligste krumspring underveis, virkelig sanse... Ta f.eks. diktet «En mann kom inn i dusjen»: Ingen andre som var på Alheim akkurat da, så at dette skjedde. Men jeg fikk et glimt av noe, og dette glimtet er i utgangspunktet negativt. Likevel — dersom diktet er godt nok, kan jeg si at det ikke bare skjedde, men at det skjer fremdeles, selv om ordene stoppes. Det settes i gang en prosess, og i denne prosessen møtes det som fins og det som ikke fins. De blir på sett og vis forsont. Fantasien gjør det den skal gjøre, skape en ny virkelighet.

Hva vil du med diktene dine? Hva ønsker du å formidle?

— I boka er det en kort fortelling først og sist. Fortellinga først, som jeg har kalt «Intro», danner et slags utgangspunkt for resten av diktene. Folk får lese den! Tja... Vi kan si det slik at jeg stort sett vet hvorfor diktene må stå der de står. Derfor har jeg også tatt med en del dikt som jeg er misfornøyd med, eller som er bare dritt.

Diktene henger sammen, kommenterer hverandre o.s.v. Det hele er en prosess, det skjer noe underveis. Ellers håper - og tror - jeg at jeg har fått galskapen fram, snudd den velordna (???) hverdagen på huet, uten dermed å overgi meg helt til det meningsløse.

Diktene dine virker utilsørte, er det mye av deg selv i diktene, er det deg selv du skriver om?

— De er kanskje mer personlige enn mesteparten av det som blir utgitt som dikt i Norge, jeg vet ikke. Men diktene er jo fiksjon, jeg er ikke identisk med det «jeg» som opptrer der. Jeg sitter forresten med nokså blandede følelser når det gjelder utgivelsen av boka. Da jeg skrev diktene, var det utelukkende for min egen del, uten tanke for andre. Derfor bærer de kanskje preg av det usensurerte og personlige.

Leser du mye lyrikk?

— Ja. Jeg leser for eksempel mye Tor Ulven, en lyriker som ennå ikke er «oppdaget». Og Jan Erik Vold, så klart. Ingen kommer utenom ham. Og japansk diktning, haiku, og arkaisk egyptisk litteratur, som er spennende bl.a. på grunn av synet på det å skrive: Det fins ingen forskjell på det å skrive og det å leve i disse tekstene, skrift er liv. Samtidig har de et nesten skremmende mangfoldig menneskesyn, vidt forskjellig fra det innskrenka europeiske. Av utenlandske lyrikere har jeg lest mye Paul Celan, som er den største tyske etterkrigslyrikeren. Jeg har forøvrig lagd et utvalg av hans dikt, som kommer ut til våren, for de som er interessert.

Hva er det som opptar deg når det gjelder Celan?

— Diktene hans framviser tomheten, de kan bare forstås ut fra tomheten. Dermed må du snu synspunktet ditt helt for å forstå dem, du må så og si over på den andre siden, der all mening bryter sammen, for å se diktens mening. Det går aldri an å uttolke et Celan-dikt, du blir ikke kvitt meningsbristen. Dette skyldes vel delvis at diktene gjenspeiler jødernes skjebne under krigen — du opplever tragedien igjen og igjen når du leser dem. Ellers er det så mye i Celans dikt, bl.a. alle de nye ordene han la

ger, og måten han lager nesten utenkelige bilder. Han er en utfordring for noen og enhver, det holder vel?

Du går nå på almen litteratur, men tok filosofi mellomfag som ditt første fag nå i våres. I hvilken grad tror du filosofien påvirker deg når du skriver?

— Den er helt sikkert hatt mye å si. Det er f.eks. flere dikt som ikke hadde blitt til hvis jeg ikke hadde lest Bataille (fransk «filosof»). Dessuten har det betydd mye at det er et godt miljø på filosofi. Og de har gode lærerkrefter, folk som følger med i nyere litteratur bl.a. De er mye mer våkne enn de som underviser i litteratur her i Tromsø, kanskje har det noe med det tekniske utgangspunktet å gjøre. Når litteraturforskerne skal lese f.eks. et dikt, presser de det ned i årtusengamle tankeformer, og unngår dermed å ta inn over seg hva diktet faktisk sier og gjør. Jeg mener både strukturalister og marxister, for eksempel, som oftest begår slike feil. De klarer seg godt så lenge de kan prate om relativt tradisjonell litteratur, men nyere diktning, som for eksempel Jan Erik Vold, forstår de overhodet ikke. Når universitetet ikke makter å formidle nyere litteratur, fører det til et teoretisk vakuumblandt oss unge som har lyst til å skrive videre, og det er ingen tjent med. Nei, jeg skulle ønske litteraturvitene begynte å ta opp de mere praktiske retta teoretikerne — folk som Pound, Olson, Creeley og gjerne Celan, forresten.

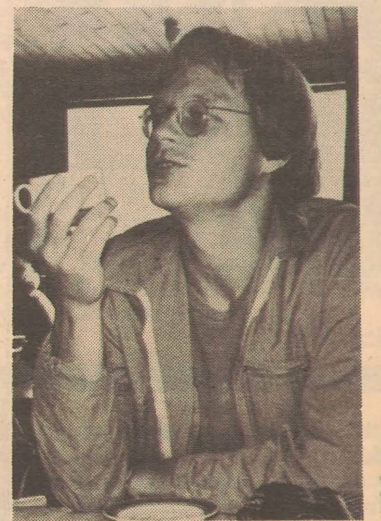
Diktsamlingen heter «Retninger» Hvorfor har du valgt akkurat dette navnet?

— På sett og vis står jeg i stampe gjennom hele boka. Det er mange veier å gå, og jeg prøver ut flere. Den eneste måten jeg kan se meg selv på, er ved å bevege meg.

Hvert dikt gir meg en eller annen bevegelse. Diktet er altså ingen avbildning av verden, mimesis, slik Aristoteles så det, men heller en bevegelse, kinesisk, energi. Og denne energien bruker jeg altså,

til å røre med i en eller annen retning.

Du har valgt Hieronymus Bosch's bilde «Steinoperasjonen» som omslagsbilde til boka. Hvorfor akkurat Bosch, og

hvorfor «Steinoperasjonen»?

— For å ta det siste først. Det er et tidlig bilde i Bosch's produksjon. Han har ennå ikke helt overgitt seg til egen billedverden, han står på kanten. Du vet — det fins bare to verdner, og den som ser begge samtidig kan vel ikke ønske mer? Bosch er beviset på at virkeligheten er der du finner den, uansett hva du ser.

— Av Tone Johannesen

ville skape noe, hvem vil ikke det? Eller kanskje kan vi se det som en slags virkelighetsbrist: Virkeligheten var ikke lenger der den pleide å være, men jeg traff den et eller annet sted på veien når jeg skrev diktene. Og

Fantasien, kjøttøksstupid, bærer meg over:

En rosa mokkaopp med gullkanter, jeg står og klirrer for mitt bare liv, til dørene åpnes, en lys hånd famler inn, feier meg til ras. Skår.

Jeg blir barn igjen i skårgleden.

En mann kom inn i dusjen. Han lente seg forover, tok tak i ræva og lot fingrene løpe. De kom ut med hver sin blomst.

En annen mann, som så dette, ville ha blomstene og prøvde fange fingrene, men de forsvant opp hans åpninger, én etter én.

Og nå får han dem ikke ut, sier jeg som så alt og som spør fordi jeg søker, her, etter luft under rasshølet:

Vil du ha denne blomsten?

MUSIKK- AKTUELT

De som var med på kvinnekonferansen i NSU i Oslo ifjor, vil kanskje huske det svenske jentebandet Pink Champagne. Gruppen spilte dengang i kjelleren i Chateau Neuf. PC har nå kommet med sin første LP. Den har de kalt «Vaca Pojke». Tidligere har gruppa gitt ut to singler. (Stålmannen/Kvinnan MNW 60 s og Farligt väder/Alternativa MNW 64 s).

Gruppa spiller svært variert, — fra rolig melodisk rock, til reaggeinspirert musikk. Musikken er enkel og rett fram. Gjennom sine krasse tekster, plasserer gruppa seg som klart venstreradikale. Det politiske innholdet i tekstene er faktisk mer entydige enn de pleier å være blant new-wave-band. «Britiska soldater» og «Svarta fanor», som jeg mener er blant platas seks beste låter, er klare eksempler på dette. Blant platas sva-

keste punkter, musikalsk og tekstmessig, hører de som omhandler indre personlige og medmenneskelige forhold. De positive unntakene her er låtene: «På scen», «Ping Pong», «Sider och säckväv» og «Godnatt lilla mamma».

Sangen blir formidlet intenst og usentimentalt av vokalisten Ann Carlberger. De tre andre jentene er: Gunilla Welin (bass), Karin Jansson (gitar), Stina Berge (trommer).

Personlig synes jeg gruppa spiller bedre live enn på plata, — allikevel LP'en er absolutt verd å låne øret til. — Og for dem som digger Trille/Bergman-stilen, er det bare å legge vekk fordømmene mot rocken. Også for dem skulle det være noe å hente!

(Pink Champagne:

«Vaca pojke» MNW 117 P)

Anne Marie Uberg

Duett for agitator og bærbar skrivemaskin

«Är det bar eller dåligt? Vi tycker det är bra. Jävligt bra. När vi tycker det är dåligt så är vi trötta på oss själva. Då sover vi som alla andra. Vaknar, så er det bra igjen. Hur skulle det kunna vara annat. Det är precis som det var. Och det var jävligt kul för oss.»

Det er Pierre Guillet de Monthoux og Roland Vila som sier dette om en «pjäs», et teaterstykket, de to har laget. Det heter «Vi skiter i Godot» og utmerker seg ved å være ganske ulikt teaterstykker flest. Det handler nemlig ikke om noe spesielt, og er ikke konstruert på tradisjonell måte med f.eks. peripeti og dénouement, dessuten mangler fiksjonen. Det hele er en slags gonzo-journalistisk sak der forfatterne selv deltar i og påvirker den virkeligheten de refererer fra.

Stykket er inndelt i 11 akter og består for det meste av dialoger mellom P og RR. En såkalt rød tråd er anarkisme, og navn som Bakunin, Proudhon og Guerin dukker opp rett som det er. Her fins også tre dikt, *Sången om den äkta marknaden, Om handaktsfriden og Sången om Frank Xerox*, P og R er imidlertid ikke de eneste aktørene. Når de forlater P's rom treffer de andre mennesker, f.eks. i «Lundagårds forträffliga konditori» eller på filosofiseksjonen ved Universitetet i Lund. Disse menneskene er «dom brevid». En annen kategori «deltagere» er — «dom bakom», det er «filosofier, førftjuttare, ideokrater og alla andra som stod och trängdes i P's bokhylla». Den tredje kategorien er «dom framför», publikum, lesere, mottagere.

Så kan man spørre: Hvilken forbindelse har dette stykket til Samuel Becketts velkjente Godotfigur? For man kan vel forvente en viss forbindelse i og med at tittelen på stykket er *Vi skiter i Godot*. En rask sammenligning mellom *Mens vi venter på Godot* og *Vi skiter i Godot* viser en viss stilistisk likhet. Frie assosiasjoner, ordleker og tomt prat er karakteristisk for begge stykkene og gjør dem like i tonen. P og R venter imidlertid ikke på Godot, de skiter i han.

For Didi og Gogo i Becketts stykke er det vanlig å tolke Godotfiguren som en eller annen (Gud?) som kan gi tilværelsen mening, form, innhold. Pierre og Roland synes å ha en mye videre oppfatning av hva som ligger i Godotbegrepet. For dem er Godot en sekkebetegnelse på alt og alle som motvirker handling, initiativ. Det kan være åndelige autoriteter (filosofier, forfattere), det kan være autoriteter som statsmakt, politikk, det kan være normer og konvensjoner og det kan være noe så enkelt som et forskudd fra et bokforlag. Pierre og Roland ville handle, de handlet, skrev om det og trykket resultatet på eget undergrunnsforlag. De ga faen i Godot, avmytifiserte Godot. Pierre og Roland gav en frihetsdemonstrasjon ved å skrive boka si.

Hvis noen etter dette skulle ønske å kjøpe boka kan de henvende seg til Studentavisa, eller de kan kjøpe den direkte fra Sverige over postgiro 96 89 07-6, NU, Box 8115, 700 08 ØREBRO. Man kan også bestille boka pr. telefon nr. 019-14 18 77. Prisen er kr. 25. Jeg kan forresten også opplyse om at Roland Vila har arbeidet med et anarkistisk undergrunnsblad som het NU (det er gått inn nå). Gamle utgaver av det kan fåes ved henvendelser til NU forlag.

De som synes at *Vi skiter i Godot* hørt skittrasig ut kan jo kjøpe den og gi den til en dårlig venn!

Monthoux og Vila:
Vi skiter i Godot.
NU forlag, Ørebro
Rolf Gaasland.

«TROILLTAMPEN» 1982

2500 tilskuere fant veien til Hov på Gimsøy i Lofoten for å overvære sommerens kanskje største begivenhet på kulturfronten i Nord-Norge, — «Troilltampen».

Og de som kom dit fikk full valuta for pengene, — tre dager smekkfulle av musikk, lyrikk og andre kulturelle innslag. Hele 220 artister var meldt på til denne unike kulturmonstreringen, og spredningen var det ikke noe å si på, — alt mulig fra ny-rock til ukulelemusikk og barnetime ble presentert.

«Troilltampen» har altså flyttet fra Storfjord i Tysfjord til Hov på Gimsøy, som så absolutt er bedre egnet som festivalsted. Scenene var bygd opp i en naturlig grop i terrenget slik at det ble rene amfiscenen — ingen problemer med hverken å se eller høre, — det riktig gjallet ute i havgapet på gude-gude gamle offerplass!

For første gang var arrangementet to-delt. Som tekniske arrangører stilte idrettslaget Vågakameratene opp, mens stiftelsen «Troilltampen» med «troillet sjøl» og «troilltampens far», Jack Berntsen i spissen, tok seg av den kunstneriske delen. Vesterås-gruppa Outlaws stilte sitt tekniske utstyr til disposisjon, og var med under hele arrangementet som tekniskere.

I NY-ROCKENS TEGN

Den musikalske meny var variert, — men tendensen som såvidt

hadde vist seg under den forrige festivalen slo i år ut for fullt. Halvparten av festivalartistene var rockeband, og det var ikke til å unngå at disse satte sitt særpreget på festivalen. Det var mye bra musikk å høre, men enkelte skilte seg naturlig ut. Om «Troilltampen» var stor så var «Dr. Fish» fra Gravdal i Lofoten større. Med fiskerirettdeler og forfatter Ragnar Sandbekk i spissen smelte de til på scenen så det riktig ga gjenglyd i Lofotfjella. Ellers er det verd å merke seg gruppa «Vardøger» fra Vestvågøy som gjorde stor lykke med sin «Lofotfunk». Ny-rock-gruppa «Slakt» fra Narvik skilte seg også ut, — med et sceneshow utenom det vanlige. Godt inntrykk gjorde også Inndyrgruppa «Skjærring» med fint driv over musikken og gode tekster. Sett under ett bekreftet «Troilltampen» at når det gjelder rock så er Nord-Norge fullt på høyde med resten av landet.

I «GAMMEL TROILLTAMP-STIL»

Til tross for at ny-rocken preget festivalen, så kom de gamle traverne på ingen måte i bakleksa til tross for at de i år var relativt fåtallige. Jack Berntsen opptrådte tradisjonen tro med gamle og nye selvlagde viser, og da han klemte i vei med «Troillet i Senja» var stemningen på topp. Martin Skullbru fra Senja er også en årvisst gjest på «Troilltampen», og den svenske lyrikeren Sebastian Lybeck var en av dem som hadde re-

ist lengst for å være med. Mattis Hætta med band var et populært innslag, men svarte ikke helt til forventningene.

1983: 10 ÅR

«Troilltampen» har 10-årsjubileum til neste år, — noe vi ser fram til med glede. «Troilltampen» er nemlig noe som er verdt å ta vare på, og man kan bare håpe på at de problemene festivalen har stridd med de siste åra nå definitivt er forbi. Forhåpentligvis er den kommet til Hov på Gimsøy for å bli der, — noe bedre egnet sted finnes neppe.

At ny-rocken fikk så stor plass på årets festival er bare et bevis på at «Troilltampen» klarer å ta opp i seg det som skjer i samfunnet.

Det er ennå ikke innført noen slags deltakerbegrensning, og så lenge festivalen tar mål av seg til å være «et barn av sin tid», vil vel dette neppe komme på tale.

Skulle det være noe å sette fingeren på i forbindelse med årets arrangement, måtte det være at få var flinke til å overholde alkoholforbudet. Det la en demper på stemningen og skaffet mye unødvendig arbeid for arrangørene. Et slikt forbud skulle ingen ha problemer med å respektere!

Årets Troilltampdeltagere ser fram til neste års arrangement og 10-årsjubileet, — forhåpentligvis med mer nattrock og god stemning!

Bente Benjaminsen

STUDENTERSAMFUNNET ER IKKE DØDT!

(Men det er ikke mye om å gjøre)

Oddvar Nygård og andre stamgjester ønskes velkommen tilbake til studentsamfunnet — når det bare kommer i gang igjen.

Studentsamfunnets aktiviteter har nå på nytt stoppet opp. Det er en akutt mangel på folk til å ta seg av arbeidet i styret som er årsaken.

Etter to relativt vellykkede semestre, hvor man fikk ryddet opp i samfunnets økonomiske problemer, og lyktes i å trekke fulle hus på et flertall av møtene, skulle man tro at den fortsatte aktivitet var sikret. (Når studenttallet tas i betraktning, har Tromsø landets desidert mest populære universitetssamfunn)

Men det avtroppende styret har altså ikke funnet noen til å overta etter seg,

og har ikke mulighet for å fortsette aktiviteten. Dette vil ikke si at man har lagt samfunnet ned, men at det gamle styret konsentrerer seg om å stable et nytt styre på beina, og at det ikke vil bli arrangert flere møter før man har lyktes i det. Man vil likevel prøve å få til et møte i samarbeid med Palestinafronten og Palestinakomiteen i løpet av høsten.

Folk som er interessert i å være med å drive studentsamfunnet videre, kan ta kontakt med Helge Opsjøn, Prestvann D 122.

Studentenes kameraklubb

Studentenes Kamera-klubb har de siste årene ført en mer og mer anonym tilværelse. Man har stort sett bare kunnet iaktta dens fåtallige medlemmer når de nattertid har kommet forsiktig tassende på vei til eller fra foreningens mørkerom, bærende på mystiske orange poser.

DETTE SKAL DET NÅ
BLI SLUTT PÅ!

Aktivitetmulighetene er mange: Kurs og foredrag, konkurranser, ekskursionsjoner, eller rett og slett bare å møtes for å se på og diskutere bilder.

Sammenlignet med Tromsøske høstkvelder er kameraklubbens mørkerom lyse og trivelige.

Alle studenter med alle grader av fotointerese (en

kameraklubb er ikke bare for «eksperter») møtes derfor:

Tirsdag 12. oktober
Utafor mørkerommet på Prestvann
(Hvilket vil si: På kjøkkenet i 3. etasje blokk B)
Klokka 20 (åtte)

Dette gjelder også folk som ikke bruker eller har tenkt å bruke det mørkerommet!

Latin- Amerika- Uka i Tromsø

I tidsrommet fra 17. til 24. oktober vil det her i Tromsø bli avholdt en rekke arrangementer i forbindelse med den landsomfattende Latin-Amerika-uka. For målet med aksjonen er å skape interesse og gi informasjon om folk, kultur og politikk i de ulike landa i denne delen av verden. Av arrangementene kan nevnes salgsutstillingen «Alternativ Handel» som vil foregå heile uka, konsert med den bolivianske gruppa «Los Corrilanos» og lysbildeforedrag ved Aslak Aarhus. Videre vil det bli vist et par filmer fra Latin-Amerika og det vil bli arrangert en «solidaritetskveld» med representanter fra menneskerettskommisjonen og motstandsbevegelsen i El Salvador (FDE).

«Alternativ Handel»s arrangement er en salgsutstilling der varer fra den 3. verden blir utstilt og solgt. Deres formål er å importere og omsette varer fra småprodusenter i u-land, og samtidig informere om varene, produsentene, deres livsvilkår og kultur. Selskapet drives i stor utstrekning på frivillig innsats, og størstedelen av overskuddet kan dermed føres tilbake til prosjekter i u-landa. Pengene blir her brukt på felter som undervisning, landbruk, sysselsettings tiltak og helsestell. Varene kommer fra land i Asia, Afrika og Latin-Amerika. Det blir særlig satset på å importere håndverksprodukter av forskjellige slag. Vi nevner blant annet kurvmakerarbeider, tekstiler, tre- og metallarbeider, skinn- og lærvarer, redskaper og instrumenter. Disse produktene har alle rot i de lokale håndverks tradisjonene. Ved å støtte denne produksjonen vil du medvirke til å skape sysselsetting og inntekter på stedet, og samtidig vil du gi tradisjonelt håndverk en mulighet til å overleve.

«Alternativ Handel»s salgsutstilling på Tromsø Museum vil være åpen heile uka fra 16.-24. oktober. Tema for nettopp denne utstillingen er «Håndverkets betydning for kvinners situasjon». De latin-amerikanske landene som er representert på utstillingen, er Guatemala, El Salvador, Ecuador og Bolivia. Denne utstillinga er samordnet, men arrangeres uavhengig av Latin-Amerika-uka.

I samme tidsrom vil det være en utstilling på «Paletten». Her vil man vise fram bolivianske tekstiler og vevteknikk. Også på Folkebiblioteket vil det være en utstilling. Her blir det en bokutstilling med bøker av latin-amerikanske forfattere og bøker om Latin-Amerika.

Tirsdag 19. oktober blir det arrangert en konsert med den bolivianske gruppa «Los Corrilanos». De 6 medlemmene i gruppa,

hovedsakelig fra en familie, levde nå i eksil i Sverige. De spiller hovedsak tradisjonell musikk fra Altiplano. De som var på konserten med Illapu på Verdensteater tidligere i høst, vil sikkert kjempe igjen disse fengende folkemusikkytmene. Her vil også ei internasjonal folkedansgruppe delta.

Torsdag i samme uke vil Aslak Aarhus igjen besøke Tromsø med et lysbildeforedrag om Latin-Amerika som han har kalt Eldorado. Disse bildene skildrer folks liv hverdag og fest i mange ulike land i Latin-Amerika. Det vil komme fram et utrolig mangfoldig karneval i Rio, til geriljaen i Salvador. Dette foregår i Tromsø Museums foredragssal.

Solidaritetskveld blir arrangert på fredag i «Brenn-kantina». Her kommer en representant fra Menneskerettighetskommisjonen og fra motstandsbevegelsen (FDR) i El Salvador. Disse vil sette fram nye synspunkter på aktuelle politiske, økonomiske og sosiale spørsmål i forbindelse med Latin-Amerika og særlig El Salvador.

I forbindelse med uka vil det også bli satt opp et par aktuelle mer. Den ene, «Sankthansmassakeren» handler om en gruarbeiderstreik i den sørlige delen av Bolivia der arbeiderne ble massakrert. Dessuten er sannsynligvis den dramatiserte dokumentarfilmen «Missing» allerede satt opp på Fokus. Den handler om kuppet i Chile i 1973.

Det jobbes dessuten med andre arrangementer for Latin-Amerika-uka. Sannsynligvis vil det bli holdt «Solidaritetsrock» lørdag 23. oktober. Det blir kanskje også gateteater i byen i disse dagene. Tromsø vil det også være «Latin-Amerika-stand» heile uka.

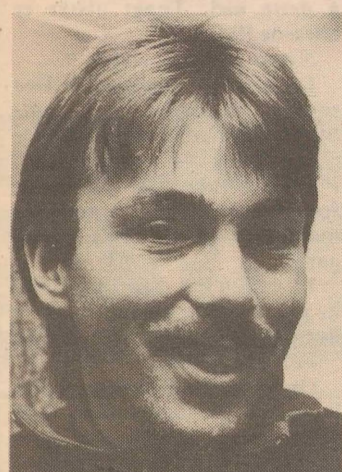
Et mer detaljert program vil offentliggjort seinere. Følg opp med i avtisserement i avisene.

Ragnar Sundb

LESERINNLEGG • LESERINNLEGG • LESERINNLEGG

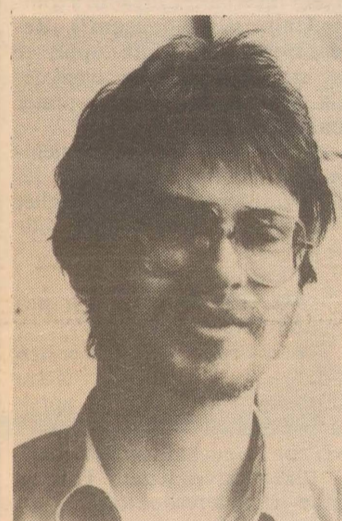
ENQUETE

Vi foretok en rundspørring blant studenter ved universitetet i Tromsø, og stilte følgende spørsmål: Er du fornøyd med Unibok?

Ulf Antonsen:

Det er trasig at Unibok ikke greier å bestille nok bøker, når det er kurs som går år etter år. Det virker som om det er dårlig koordinering mellom Unibok og instituttene, men hvor ligger feilen hen?

Finn A. Trones:

Unibok — tjå, hva er nå det? Å ja, det er riktig. Det er der oss studerende kjøper bøker til faget. Vel, jo jeg har bare store ting å si om Unibok. Rask ekspedering er vel den bedrifts varemerke. Ikke før har man bestilt en bok, før man står med den i handa. Joda, alt glir knirkefritt der. Har inntrykk av at alle oss studerende er vel fornøyde med Unibok.

Geir Sundt:

For dårlig faglitterært utvalg. Dersom dette skyldes plassmangel får en kvitte seg med de bøker som bare har en perifer tilknytning til de fag det undervises i på universitetet. Unibok skal være en universitetsbokhandel. Bokklubben, bøker for den videregående skole o.l. bør vika plassen. Hvis det er plassen om å gjøre?

I siste nr. av Studentavisa gikk Morten Hatling til angrep på DUK-komiteens forslag om nytt studiefinansieringssystem (en kort framstilling av DUK-modellen er spredd på alle instituttene). Målsettinga for DUK-komiteen har vært å utarbeide et studiefinansieringssystem som er mer sosialt rettferdig enn dagens system.

Hatling forsøker i sitt innlegg å vise at DUK-modellen vil føre til at den skjeive sosiale rekrutteringen til utdanningssystemet, fortsetter. I sin begrunnelse for hvorfor at DUK-modellen vil feile, kommer Hatling med noen tvilsomme påstander om både dagens system og DUK-modellen.

DUK-komiteen foreslår at søkere under 20 år skal få dekket sine utgifter til utdanningen kun gjennom stipend, fordi at denne gruppa ikke skal være tvunget til å ta opp lån. Maksimalt beløp er satt til 18.700. Vi kan alle være enige i at dette ikke er nok til å dekke de totale kostnadene, men at dette er helt uakseptabelt synes jeg er en drøy påstand. Sammenliknet med de midlene som gis til denne gruppa i dag, er det ingen tvil om at forslaget vil innebære en betraktelig forbedring. Økningen i stipendbeløpene vil bety 400 millioner i ekstrastønning til denne gruppa.

Det å fjerne retten til å ta opp lån for denne gruppa vil bety lite. For det første er det bare en liten del av støttesøkerne under 20 år som tar opp lån. For det andre er utnyttingsgraden mye mindre for dem med lavere foreldreinntekt enn for dem med høyere inntekt. Det er stipendene som er proble-

Hvilket studiefinansierings-system ønsker vi?

Av Frank Larsen

met for denne gruppa, og derfor er det bedre å bruke disse midlene til å stipendierte.

I sin kritikk av forslaget for støttesøkere over 20 år serverer Hatling oss den vanlige «misforståelsen» om at vi gir fra oss 650 millioner som stipendene utgjør (borteboer-, grunnforsørgerstipend). DUK-komiteens forslag går ut på å overføre disse stipendiemidlene til subsidier i tilbakebetalingsfasen på den måten at alle som har studielån, betaler et avdrag tilsvarende 3% av sin bruttoinntekt. En slik overføring vil ikke bety noen endring av bevilgningene til denne gruppa.

De som i dag mottar stipend vil få en kompensasjon gjennom høyere kostnadsnorm. En økning i kostnadsnormen vil bety en økning i bevilgningene på 90 millioner.

Når Hatling angriper forslaget om å bruke stipendmidlene til subsidier i tilbakebetalingsfasen blir han en varm forsvarer av dagens system. Han prøver til og med det kunststykket å vise oss at dagens system kompenserer for

kjønnsmessige forskjeller: «Kjønnsmessige forskjeller kompenserast ikkje i det heile i deira framlegg, slik grunn- og forsørgerstipend gjør i dag». Dagens system kompenserer for geografiske forhold og forsørgerbyrde, men slett ikke for kjønn og sosial bakgrunn.

De stipendene studentene mottar i dag har ikke hatt noen særlig positiv virkning på den sosiale rekrutteringa til høyere utdanning. En overføring av disse midlene til subsidier i tilbakebetalingsfasen vil føre til en mer sosial rettferdig fordeling av midlene. Et system der størrelsen på avdraget er avhengig inntekt vil virke mindre avskrekende på grupper som i dag er underrepresentert i den høyere utdanning enn dagens system.

Utvilsomt har Hatling rett når han sier at vi ikke har garantier for at myndighetene ikke vil heve tilbakebetalingsprosenten. Men vi har i alle fall noen holdepunkter for at det blir vanskeligere å endre tilbakebetalingsordningen med det nye systemet enn med dagens sy-

stem. Tilbakebetalingsprosenten vil være det eneste virkemidlet her, mens de i dag har renta, stipend og tilbakebetalingstida. Studentene vil lettere kunne finne ut av eventuelle forverringer, og det vil være lettere å reise studentene til kamp. Endring av prosenten vil også medføre reaksjoner fra yrkesorganisasjonene. Hatling mener at en økning i prosenten bare vil føre til at organisasjonene forlanger mer lønn. Det kan han ha mye rett i.

Men nettopp fordi at en økning i prosenten vil føre til krav om høyere lønning vil myndighetene kvie seg for å øke prosenten, fordi at disse lønnskravene vil overskride det myndighetene umiddelbart kan spare ved å øke prosenten.

DUK-modellen representerer et første forsøk på å utarbeide et helhetlig forslag til stønningssystem fra studentenes side. DUK-modellen vil bety 500 millioner i økte bevilgninger. Men det er ikke bare viktig å kreve økte rammer, vi må også få en mer sosial fordeling av midlene.

DUK-modellen representerer nettopp et system som kan føre til en mer sosial rettferdig fordeling av midlene. Det er et slikt system Hatling beskriver som det at studentene må «sloss seg imellom om fordelingen av smulene.» Hatlings standpunkt er at vi først må få en kraftig økning av de økonomiske rammene, etterpå kan vi skape et mer sosial rettferdig system. Når tror han det vil være mulig å skape et mer sosialt rettferdig stønningssystem? Hatlings standpunkt fører desverre til at han blir en forsvarer av dagens system med alle dets skjevheter.

LESERINNLEGG • IVAR BERG'S SKURKETEORI • LESERINNLEGG

Av Jarle Weigård

Ivar Berg (IB) har i Studentavisa nr. 4 -82 noen refleksjoner omkring det representative studentdemokratiet generelt, og slik dette fungerte i forbindelse med husleiboikotten i vår spesielt. Det er ikke lystige konklusjoner han kommer til: Studentene er i virkeligheten ikke representert, representantene representerer bare seg selv, nå må det ryddes opp i egne rekker o.s.v.

Argumentasjonen går omtrent som følger: «Representantene» bedriver sin virksomhet uten kontakt med grunnplanen og uten å forsøke å få kontakt med det. Når det hevder at de ønsker å ivareta studentenes interesser med det de gjør, er det en snedig bløff som man ikke må tro på. Det de egentlig er ute etter når de grafser til seg verv, er å sikre sin egen yrkeskarriere ved å etablere kontakter til ulike deler av universitetsmiljøet. Derfor kan det godt tenkes at disse representantene ved første og beste anledning faller studentene i ryggen, fordi deres egeninteresser er best tjent med at de ivaretar interessene til «de andre» (universitets- og samskipnadsledelsen). At det virkelig er slik, mener IB vi fikk «demonstrert» under husleiboikotten.

De som synes dette ser ut som råtkastet til en kriminalroman er kanskje ikke helt på jordet (IB har muligens uutnyttede talenter i den retning?) «Representantene» fremstilles ihvertfall som helt a-moraliske skurker. Jeg skal ikke prøve å renvaske meg eller andre for slike anklager (det ville antakelig være like dumt som det i sin tid var av Nixon, da han midt under Watergate-avsløringene bedyret foran millioner av TV-seere: «I'm not a crook!)). Jeg vil nøye meg med å hevde at det er et åpent spørsmål som det ikke er gitt hverken Berg eller andre å kunne bevise.

Når f.eks. aksjonskomitelemmene under boikotten «ikke ønsket å komme på kant med ledelsen i Samskipnaden» ser IB dette som uttrykk for at vi nærmest hadde solgt sjela vår til direktør

Kaldhol og spilte hans spill. Men forklaringen kan jo også være, som vi hevdet, at det var strategisk riktig å neddempe konflikten med Samskipnaden om aksjonsformen mest mulig for å kunne holde en felles front mot den felles motstander, staten, når det gjaldt aksjonens mål.

Det lar seg selvsagt diskutere om dette var en god strategi eller ikke, og dette er en politisk diskusjon som vi gjerne kan ta. Men for å kunne diskutere om vi fulgte denne strategien p.g.a. vår korrupte sjel (som Berg hevder) eller fordi vi mente denne strategien tjente aksjonen best (som vi hevder) må man ha et innblikk i aksjonskomitelemmernes sjel som det er få (heller ikke Ivar Berg, skulle jeg tro) forundt å ha. Derfor ser jeg en slik debatt som formålsløs. Men det er denne debatten IB legger opp til.

Jeg tror man må ha betraktet den studentpolitiske virksomhet i Tromsø på like stor avstand som IB alltid har gjort for å kunne tegne et slikt bilde av den som det han presterer. Få (om overhodet noen) av de som har opplevd dette systemet fra innsiden vil vel gjenkjenne de enorme karrieremulighetene som han forbinder med studentpolitisk deltakelse. Og for å følge hans egen nyttemaksimeringslogikk skulle vel konkurransen om disse vervene ha vært mye større dersom de virkelig innebærer slike personlige fordeler som det han hevder. Som vi vet er jo det store problemet i dag at det er nesten umulig å finne «representanter» nok. (Og uten å ville angripe hans rett til å si sin mening må det vel kunne antas at dette ikke blir lettere dersom folk i slike verv må regne med å bli utsatt for den type grovkornede salver som IB kommer med). Når karrierelystne studenter nettopp ikke strømmer til studentpolitikken i dag, skyldes

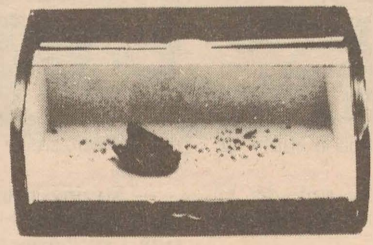
nok det at de fleste er klar over at deres fremtid blir vel så godt ivarettatt om de sitter hjemme bøyd over pensumbøkene. Dette at dårligere økonomi og hardere faglig press faktisk tvinger folk bort fra studentpolitisk aktivitet er et alvorlig problem som det krever en mer seriøs forståelse enn den IB tilbyr.

Hans eneste forslag til hvordan man skal komme ut av uføret, er en moralsk appell til studentmassen om å engasjere seg og «rydde opp innenfor våre egne rekker». Dersom han tror at den vil ha særlig effekt, er jeg stygt redd han vil bli skuffet...

La meg også understreke: Jeg mener på ingen måte at fenomenet med studentrepresentanter som

Forts. side 12

Matnyttig om studielån.

Studenter • Skoleelever

Opprett studiekonto hos oss. Det gir rett til:

- Forskuddslån
- Tilleggs lån
- Etableringslån

Ta kontakt med oss for nærmere opplysninger.

Tromsø Sparebank

- der det skjer noe

Hvem er denne SU, DG, NSU, AU.....

Er du en av mange som lurer på hva alle disse forkortningene i universitetsmiljøet står for. Både «gamle» og nye studenter har ofte problemer med å finne fram i denne bokstav-jungelen. Her følger ei kort innføring i hva disse bokstavene står for. Bak disse bokstavene skjuler det seg forskjellige studentpolitiske organer. Forhåpentligvis vil denne orienteringen gjøre det lettere å orientere seg i studentpolitikken.

Norsk Studentunion (NSU) er studentenes interesseorganisasjon. Alle som har betalt semesteravgiften er medlemmer av NUS. Organisasjonen skal ivareta studentenes interesser overfor universitetet og offentlige organer.

Landstinget er NUSs øverste organ og vedtar de politiske retningslinjene for organisasjonen. Tinget velger også et arbeidsutvalg (AU i NSU) som skal

korrdinere delegatgruppene arbeid. Delegatgruppene (DG) møter på landstinget. Mellom landstingene er landsstyret det øverste organ i NSU. Her møter representanter for delegatgruppene, Studentting/Studentutvalg og AU i NSU.

NSU-delegatgruppa i Tromsø (DG) består av 3 representanter med vararepresentanter. Sammen med AU i NSU gjør delegatgruppene det daglige arbeidet i NSU. DG skal være det utøvende organ for NSUs politikk lokalt. Dessuten skal DG arbeide med lokale saker og ta disse opp sentralt.

Hovedallmøtet (HAM) er det øverste organet for studentene i Tromsø. Alle studenter har møte- og stemmerett. Viktige student- og universitetspolitiske saker blir behandlet på HAM. Allmøtet velger NSU-delegat-

gruppa, studentutvalget, redaksjonen til Studentavisa, representanter til styret i Studentsamskipnaden. Disse representantene kan allmøtet kalle tilbake dersom de ikke følger opp de vedtak som er gjort.

Studentrådet (SR) er det øverste organet mellom hovedallmøtene. Stemmerett i rådet har Studentutvalget og representanter valgt på instituttallmøtene. I rådet møter også representanter for DG, styret i Studentsamskipnaden og Universitetsstyret. På denne måten er studentrådet viktig for å koordinere arbeidet i de ulike råd og utvalg.

Studentutvalget (SU) består av 5 personer som er valgt av Hovedallmøtet. SU skal være den daglige leder av studentpolitikken i Tromsø. Dessuten skal studentutvalget forberede

og lede HAM. SU har kontorer i Søndre Tollbyggt. 7B.

Instituttallmøtet er det øverste politiske organ for studentene på hvert institutt. Allmøtet velger et arbeidsutvalg (AU) som forbereder og leder allmøtene.

De stadige forverringene i studentøkonomien fører til at det er vanskelig å få folk til å engasjere seg i studentpolitisk arbeid. Fler og fler studenter jobber deltid, hobbystudentene er på vei til å bli en stor gruppe. Skal vi klare å snu den negative utviklingen er vi avhengig at hver enkelt student bruker den tid som er mulig på studentpolitisk arbeid.

Møt opp på Hovedallmøtet, ta del i den studentpolitiske aktiviteten på instituttet eller ta kontakt med NSU-DG og SU hvis du er interessert i å jobbe i mer organiserte former.

Av Frank Larsen

HUMMER & KANARI

Nye studenter begynner her: (1)

Skal du henslepe studietiden på gjennomgangsbygget så pass vekten og gå stille i dørene. Golvet i annen etasje truer med å dette ned. Tungt utstyr er allerede flyttet . . .

Nye studenter . . . (2)

Fremmelige medisiner: Dra sørover, alt håp er ute. Gigantbygget MI blir et koselig lite regionsykehus — i beste fall. Prosjektet ble visst for stort, for dyrt, for preget av gigantmani og sentraliseringstangegang.

Er det nå det distriktpolitiske universitetet møter seg selv i døra?

For dere andre:

Organet til SosFronten i Oslo, «Rød Reisning» (kan ikke disse SosFrontene ta noe alvorlig?) avslører fantasiløsninger til ledelsen i samskipnaden. Hummer & Kanari spør: Hva har pampene i SosFronten nå tenkt å leve av når de kommer i jefsalden sjøl om en fire-fem år?

Bomben und granaden:

Supermaktene satte hverandre stevne i Fokus kino for å feire Tromsø Universitets jubileum nå nylig. (Hvem vil ikke være med på feiringa av Tromsø Universitets jubileum?) Redaksjonens utsendte opplyser at strålingsfaren var ubetydelig, samt at det bare ble pratet babbel.

Øvrige redaksjonsmedlemmer var på Prelaten: Der er det ihvertfall en teoretisk mulighet for at noe meningsfullt blir sagt.

Nok et jubileum.

1882: Cecilie Thoresen immatrikuleres.

1882: Cecilie Thoresen er den første kvinnen som immatrikuleres ved et norsk universitet, et stort steg framover for kvinnekampen, etc. etc.

1982: Universitetet i Tromsø utnevner 2 æresdoktorer og 10 doktorer, alle menn 10 år til ingen nytte?

Hellig, hellig, hellig er studentenes tall:

Det har gått tilbake med det nære forholdet mellom tall og filosofi siden Platons dager. Først reduserte de forberedendepensum på realfag, så reduserte de undervisningen, og så er det bare så vidt studentene får ta eksamen de er meldt opp til.

Hummer og Kanari undrer: Is this the end of the civilisation as we know it???????

Kontoreier Morten har nå fått satt ny lås i døra til studentutvalgets og studentavisas kontor. Folk som vil inn må heretter henvende seg til ovenstående, som så må henvende seg til administrasjonen, som så . . .

Med dette greie tiltak kan studentorganisasjonenes arbeidssituasjon ansees som betydelig forbedret.

Åsa Steinsvik har etter moden overveielse sluttet ved universitet i Tromsø, og har forlatt byen til fordel for Øyers fiskerike elver. (Annonse)

Nye studenter i universitetsstyret

Helge Opsjøn (medisin), Lene Foss (ISL), Gunhill Aasen (SSV), Terje Fallmyr (IMR), Åshild Fausen (SLUT) og Reinholdt Fiedler (IBG) skal kommende semester representere

studentene i universitetsstyret. Vi traff de splitter nye representantene en fredag på Ølhallen, og snakket litt med dem om opplegget for høsten.

Studentrepresentantene åpnet med å presisere at de ville opptre som en samlet gruppe i styret.

«I de nedgangstidene vi opplever nå kan man forvente at styret vil få større myndighet; at hver enkelt stemme vil telle med i kivingen om midler. Derfor er det viktig at studentene i styret ikke driver «one-man-show», men står samlet som en gruppe».

Ingen av representantene har som nevnt erfaring fra universitetsstyret, men det generelle inntrykket er at studentene i styret ofte blir neglisjerte. Det klages f. eks. over at sakspapirene og innkallelene til møter kommer alt for sent. Dessuten har det hendt at invitasjoner til konferanser har kommet etter at påmeldingsfristen var gått ut. Studentrepresentantene vil gjerne ha sakspapirene så tidlig som mulig slik at de kan konferere allmøtet på det enkelte institutt før de møter i universitetsstyret.

«Dette med bedre kontakt mellom de enkelte representasjonsorganene er nærmest en forutsetning for at studentdemokratiet skal fungere til studentenes beste». Det nyopprettede Studentrådet har en viktig oppgave nettopp når det gjelder å opprettholde den innbyrdes kommunikasjonen mellom de ulike organene».

Av konkrete saker som det er viktig å jobbe med nevnte studentrepresentantene:

Høyre-regjeringens nedskjæringer: «Universitetsledelsen har vært mest opptatt av å ad-

ministrere elendigheta. De har vært alt for lite opposisjonelle overfor Høyre-regjeringa. Vi ønsker ikke å fungere som sandpårstrøere, å være alibi for universitetsstyret i nedskjæringsaker. Pg.a. at universitetet er i en etableringsfase er det økonomiske aspektet svært viktig».

— Styringsstrukturen: «Studentene må ikke få mindre representasjon i styringsorganene, og representantene til Samskipnadsstyret må fortsatt velges av allmøtet, ikke ved urnevalg.

Hovedmålsettingen er å styrke studentenes medbestemmelsesrett».

— Samarbeid mellom universitetet og studiegrupper fra næringslivet (såkalt oppdragsforskning): «Vi er skeptiske til oppdragsforskningens økende omfang, og til at næringsrettede fag får midler og blir prioriterte foran f. eks. filologiske fag. Dette kan bidra til at faginnholdet i de forskjellige studieretninger kan bli endret på oppdragsforskningens

premisser, og til en viss grad bli rettet mot næringslivet.»

Disse sakene er selvfølgelig bare en del av alle de sakene som vil komme opp i løpet av høsten og neste vår.

Til slutt oppfordret studentrepresentantene den enkelte student til å være aktiv og ta kontakt med medlemmene i styret for eventuelt å få fremmet en sak.

Intervju: Tone og Rolf.
Foto: Tone.

Tilstede på Ølhallen var (fra venstre): Terje Fallmyr, Lene Foss, Gunhill Aasen og Helge Opsjøn. Åshild Fausen og Reinholdt Fiedler kunne ikke møte.

Ivar Berg's. . .

Forts. fra side 11

misbruker sine verv ikke eksisterer. Det er et gammelt problem, f.eks. i Oslo, og aktuelle begivenheter har gitt oss et nytt skoleeksempel. Men utvekslen «studentpampeveldet» har man hele tiden bekjempet bevisst her i Tromsø, og min påstand er at man til overmål har greid det: problemet er ikke at «pampene» sitter i årevis og holder på sine «bein», men at

utskiftningene skjer så raskt at studentene ikke kommer godt nok inn i sakene før nye overtar. Å bekjempe tendenser til maktmisbruk er viktig, men hvis man vil gå så konkret til verks som IB, bør man vel også være noe mer kritisk til bevismaterialet enn det han har vært.

Slik jeg vurderer sakens kjerne, er den omtrent som følger: Ivar Berg er uenig med meg i synet på hvordan husleieboikotten burde ha vært drevet. Kanskje er vi også uenige om andre viktige spørsmål for

den studentpolitiske strategien. Dette skulle kunne gi grunnlag for en politisk meningsutveksling. Det var en slik debatt jeg ville ha igang med min artikkel om husleieboikotten i Studentavisa nr. 3. Men IB vil ikke diskutere politikk. Han vil heller objektivere problemet, lage det om til sosiologi der det ikke spiller noen rolle hva «representantene» selv sier, bare hva IB mener vi gjør, men han kommer likevel ut med en skurketeori der aktørenes skumle hensikter må bære hovedtyngden av forklaringsen på tingenes bedrøvelige til-

stand. Dermed har han i realiteten blokkert for en videre debatt.

Å UTVIKLE EN STUDENTPOLITIKK SOM KAN DEMME OPP FOR Høyre-regjeringens innstrammingspolitikk er en meget vanskelig oppgave som jeg vil hevde ingen i dag har noen oppskrift på. Når Ivar Berg konsentrerer seg om å peke ut syndebukker blant studentaktivistene fremfor å bidra konstruktivt til denne politikkutviklingen, er kanskje det en god illustrasjon på studentbevegelsens rådløshet.

Jarle Weigård.

IDENTITET

I. Helga Hovstad
Helga Bjørnsen
Helga H. Bjørnsen
Helga Hovstad Bjørnsen
Helga Hovstad

II. Eilert Bjørnsen
Vibeke B.